உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

" எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு "—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 9 } இரக்தாட்சி ௵ வைகாசி ௴ ௧௳ / 1924 ௵ மே ௴ 14௳ { பகுதி 11

கடவுள் வணக்கம்.

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்ட தாக
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல
மாலாகி நிற்க வறிவார்
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
மெணமெணன் றகம்வே றதாம்
வித்தையறி வாரெமைப் போலவே சந்தைபோன்
மெய்ந்நூல் விரிக்க வறிவார்
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்க வறிவார்
திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கைகொடு மூளற வறிவார்
ஆறுசம யங்கடோறும் வேறுவே றாகிவிளை
யாடுமுனை யாவ ரறிவார்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (1)

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக்
கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தோ னானலனோ
வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற்
படமுடியா தென்னாவிப் பற்றே பராபரமே. (2)

வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு வானா ரழுக்காற்றோ
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (3)

அரும்பொருள் விளக்கம்.

1. மாறுபடுதர்க்கம் தொடுக்கவறிவார்=ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறான தர்க்கங்கள் புரிய அறிவார்கள்.

சாண்வயிற்றின்பொருட்டாக=வயிற்றுச்சோற்றுக்காக.

"சாண்வயிற்றின்......மாலாகி நிற்கவறிவார்"—

மனிதனுக்கு வேண்டியது ஆகாரம், உடை முதலியனவே. இவை பூர்வ வினைப்பயன்படி கிடைக்கும் என்று, கிடைத்தமட்டில் திருப்தியடைந்திராமல் மேலும் மேலும் பல போகங்களில் ஆசைவைத்து அவற்றை யனுபவிக்கும் பொருட்டுப் பலவிதச் சூழ்ச்சிகளால் பொருள்தேட விரும்பி மனதிற்குச் சற்றும் ஓய்வில்லாமல் சதா அலைந்துழலும்படி செய்வார்கள் என்பதாம்.

"வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறிவார்"—

பிறரை ஏமாற்றிப் பொருள்பறிப்பதற்காக தங்களிடத்தில்லாத யோக்கியதைகளை யுள்ளனபோல் காட்டுவதற்காக பலவகையான வேடங்களை யணிய அறிவார்கள் என்பதாம். உலகில் இக்காலத்தில் இத்தகைய வேடதாரிகளை யதிகமாகக் காணலாம்.

ஒன்றை மெணமெணென்று=வாயால் ஒரு மந்திரத்தை மெணமெணென்று உச்சரித்துக்கொண்டு.

அகம் வேறதாம் வித்தையறிவார்=உள்ளத்தில் வேறுவிதமான எண்ணம் கொண்டிருக்கும் வித்தையை யறிவார்கள்.

வாய் ஈசுவர நாமத்தை மேலுக்குக் கூறிக்கொண்டு, மனதில் இழிவான உலக சிந்தனையோடிருப்பதைத் தாழ்வுபடுத்திக் கூற அதை யொரு வித்தையென்றார்.

சந்தைபோல் மெய்ந்நூல் விரிக்க அறிவார்=சந்தையில் பலபொருள்கள் விற்கப்படுவதுபோல் பல சாத்திரங்களில் கூறியுள்ளவற்றை விவரிக்க அறிவார்கள்.

சீறுபுலிபோற் சீறி=புலியைப்போல் சீற்றங்கொண்டு.

மூச்சைப்பிடித்து விழி செக்கச் சிவக்க அறிவார்=மூச்சை நிறுத்திக் கண்கள் செந்நிறமடையச்செய்ய அறிவார்கள்.

தம் தம் மதத்தையே திரம் என்று=தங்கள் தங்கள் மதமே சரியானதென்று.

தாமதச் செய்கை கொடும் உளற அறிவார்=இழிவான தமோகுணச் செய்கையால் உளறுவார்கள்.

இதனால் "எங்கள் மதம் ஒன்றே உண்மையானது, இதில் மட்டுமே மோக்ஷமுண்டு, இதில் கூறப்பட்டதே மெய்யான தெய்வம், மற்றமதங்களும் அவற்றில் கூறப்பட்ட கடவுளரும் பொய். அம்மதத்தவர்களுக்

கெல்லாம் மோக்ஷமில்லை" என்று கூறுவது சுத்த மூடத்தனமான அஞ்ஞான மத்வைராக்கியமென்றும், அது அதமகுணமாகிய தமோகுணச் செயல் என்றும் நன்கு விளங்குவது காண்க,

(மேற்கண்ட தகாத பயனற்றச் செயல்களை யெல்லாம் செய்ய அறிவார்கள். ஆனால்,)

ஆறு சமயங்கள்தொறும் வேறு வேறாகி விளையாடும் உன்னை யாவர் அறிவார்?=(சூரியன் ஒன்றேயாயினும் பலவித நிறங்களையுடைய கண்ணாடிகளில் அந்தந்த நிறமுடையதாய்த் தோன்றுவதுபோல்) எங்கெந்த சமயத்தார் எங்கெந்த விதமாய்க் கருதுகிறார்களோ அவரவர்களுக்கு அந்தந்த விதமான சொரூபமுடைய கடவுளாகவிருந்து (அவரவர் தரத்துக்குத் தக்க பதவியளித்து) திருவிளையாடல் புரியும் உனது உண்மைச் சொரூபத்தை யறியக்கூடியவர் யாருளர்? ஒருவராலும் அறியமுடியாதென்றபடி.

சகல மதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படும் கடவுளர் ஒருவரே என்பதும், ஒவ்வொரு மதமும் கடவுளுக்கு வெவ்வேறு விதமான சொரூபத்தைக் கற்பித்துக் கூறினும் உள்ளவர் ஒருவரே யென்பதும், எந்த மதத்தவர் எந்தப் பெயரிட்டு எந்தவிதமாய் அவரைத் துதித்தாலும், (ஆறுகளெல்லாம் வெவ்வேறு இடங்களில் உற்பத்தியாகி வெவ்வேறு திக்குகளிலோடினும், யாவும் கடலையே சேர்வதுபோல்) எல்லா மதத்தினர் துதியும் அந்த ஒரு கடவுளையே சேரும் என்பதும் உண்மையென நாம் அறிய வேண்டும்.

[ஒருவர் "அது ஒப்பத்தக்கதல்ல ஒரு மதம்தான் மெய்யாகவிருக்கும். அதன்படி நடப்பவர்கள்தான் மோக்ஷத்திற்குச் செல்லலாம். எதுபோலெனில் சென்னையிலிருந்து ஒருவன் தூத்துக்குடி சேரவேண்டுமாயின் தெற்குநோக்கிச் சென்றால்தான் செல்வான். வடக்குநோக்கிச் சென்றால் ஒருபோதும் தூத்துக்குடி போய் சேரான்" என்று வரைந்தார். பாபம் அவர் கருதும் கடவுள் ஒரு திக்கில் மட்டும் இருப்பவர்போலும். அவர் திருட்டாந்தம் சற்றும் பொருத்தமானதன்று. ஒரே திக்கிலுள்ள ஊருக்குப் போவதானால் அவர் கூறுவது சரிதான். கடவுள் எல்லா திக்குகளிலும் எங்குமுள்ளவர் என்று அவர் குறுகிய மதிக்குப் புலப்படவில்லை.

வேலூரிலுள்ளவன் கடலைச் சேரவேண்டுமாயின் எந்தத் திக்கு நோக்கிச் சென்றாலும் சேரலாம். காலத்தில் மட்டும் வித்தியாசமேற்படலாம். அவன் கிழக்குநோக்கிச் சென்றால் சீக்கிரம் கடலை யடைவான். மேற்கு நோக்கி நடந்தால் அதைவிடக் காலமாகும். தெற்கு நோக்கி நடந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் அதிககாலமாகும். வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் நெடுங்காலமாகும். இவ்வளவேயன்றிக் கடலைச் சேராமற் போகான். ஏனெனில் எத்திக்கு செல்லினும் கடலைச் சேர்ந்தே தீரவேண்டும். பூமியே கடல் மத்தியிலுள்ளதாலென்க. இவ்வாறே எம்மதத்திலிரு

தாலும் ஞானமார்க்கத்தைக் கைப்பற்றினால் எவனும் பரம்பொருளையடையலாம். கடவுளின் உண்மையை யறியும் புண்ணியம் பெற்ற அறிவாளி எவனும் இதைமறுக்கான்.]

கடவுள் எங்கும் நிறைந்துள்ளவரானதால் அவரை யொரு மத வரம்பிற் குட்படுத்திக் கூறுவது அறியாமையேயாகும். அதை வெளியிடவே இப் பாசுரத்தின் முடிவிலும்,

"அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி ஆனந்தமானபரமே" என்றருளினர்.

2. திடமுறவே......நானலனோ = ஈசுவரனே ! அடியேன்மேல் சிற்சத்தி பதியச்செய்து அடியேனை யாட்கொள்வது தமது பாரமேஎன்று உறுதியாய் எண்ணித் தம்மையே நான் சரணாகதி யடைந்தவனல்லவோ.

பாழ்மாயை ஆழியில் = பாழான மாயா சமுத்திரத்தில்.

என் ஆவிப்பற்றே = என் உயிருக்குயிரே.

ஈசுவரனை யடைவதற்கு அவனருளே வேண்டுமாதலின் "என் செயலாலாவது யாதொன்றுமில்லை. எல்லாம் நின்செயலே. அடியேனை மர்க்கட நியாயம்போல் உம்மிடம் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுவது உமது பாரமே" என்று தற்செயலற்று ஈசுவரன் வயத்தராய் உறுதியான நிலையில் நிற்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

3. வாழாது வாழ = நிலையற்ற உலக வாழ்க்கையை யொழித்து நித்தியானந்த வாழ்வையடைய.

உனை வந்தடைந்தோர் = உன்னையே சரணாகதியென் றடைந்தோர்.

ஆழாழி என்ன அருளானோர் = அகண்ட சொரூபமான நினது அருள் வடிவாகினர்.

ஏழாய் = அறிவிலி:

"ஈசுவரனைச் சரணாகதி யென்றடைந்தவர் அவனது அருள் பெறுவார்கள்" என்பது கருத்து.

ஆனந்தபோதினி

இரக்தாட்சி௵ வைகாசிமீ ௧௨

நம் நாட்டிற்கு நமன்கள்.

நேயர்களே! நமன், எமன், காலன், தென்புலத்தான் என்பவை ஒரே பொருளைத் தரும் சொற்களாம். கால நிர்ணயப்படி யாவற்றையும் அழிப்பவனே காலன். அவன் தொழில் வெளிப் பார்வைக்குக் குரூரமானதாகத் தோன்றினும் அந்தரங்கத்தில் கருணையானதே. ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட மலங்களும் ஸ்தூல, சூக்கும, காரண தேகங்களும் அழிக்கப்பட்டபோது ஆன்மா சகல பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டு முத்தி வீடடைகிறது. இதனாலேனே உருத்திரன் குணம் பகிர்தமசு, அந்தர்சத்துவம் என்று கூறப்பட்டது. ஆதலின் மெய்யான நமன் உண்மையில் கெட்டவனல்ல.

ஆனால் நாம் மேல்கூறிய நமன்களோ, நமக்கு, நம் தாய்நாட்டிற்குத் தரித்திரத்தை யுண்டாக்கி, நம்மக்களின் ஆசாரத்தையும் யோக்கியதையையும் கெடுத்துச் சகிக்கொணா இன்னல் விளைவிப்பனவாகும். நாம் அவற்றைக் கூறுவதால் சிலருக்கு நம்மேல் வருத்தமுண்டாகலாம். ஆயினும் அத்தகையோர் சுயநலத்தை மட்டும் கருதுவதை விட்டுத் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தைச் சற்று கவனித்துச் சிந்திப்பார்களாயின் நாம் கூறுவது உண்மை என்று நன்கு விளங்கும். நாம் பொதுநலங் கருதி வரைவதால் அவர்கள் நம்மேல் வருத்தமடைவது தகுதியன்று. நாமும் உண்மையை யஞ்சாது வெளியிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

நாம் கூறும் நமன்களில் இரண்டு வகைகளுண்டு. நாமே, அதாவது நம்மவரே உண்டாக்கிக்கொள்பவை ஒருவகை. அன்னியர் காரணமாகவிருந்து செய்பவை மற்றொருவகை. இவற்றில்

நம்மவரால் ஏற்பட்டவைகளில் (1) ஆட்டக் கொட்டகைகளும் (2) பலகாரக் கடைகளுமே முக்கியமானவை.

1-வது ஆட்டக்கோட்டகைகளில் நாடகங்கள் நடக்கின்றன. முற்காலத்திலிருந்தே நம் நாட்டில் நாடகங்கள் நடந்துகொண்டு தானிருக்கின்றன. ஆனால் அப்போது நடந்தவை உண்மையான நாடகங்களேயாகவும், ஜனங்களுக்குப் பக்தியையும் உயர்ந்த நீதிகளையும் போதிக்கத் தக்கவைகளாகவும் இருந்தன. ஒவ்வொரு விசேஷ காலங்களில் மட்டுமே நாடகம் நடத்தப்படும். அதுவும் பெரும்பாலும் ஒரு இரவேயாகும். புரட்டாசி மாதம் வரும் சனி வாரங்களில் "ஹரிசேவை" செய்வதென்று விஷ்ணுவுக்குப் பூசைசெய்து அனேகர்க்கு அன்னமளித்து அன்றிரவு இரணிய நாடகம் நடத்துவார்கள். துரோபதையம்மன் கோயில் இருக்கும் ஊர்களில் வருடமொருமுறை அந்த அம்மனுக்குத் திருவிழா நடத்தி, 10, 15 நாட்களில் பாரதத்தைப் பிரசங்கம் செய்து முடித்துக் கடைசியில் நெருப்பு மிதிக்கும் விழாவை நடத்துவார்கள். அப்போது பாரதத்தைச் சில இரவுகளில் நாடகமாய் நடிப்பார்கள். இவையன்றி வைகுண்ட ஏகாதசி நாள் இரவு உருக்மாங்கத சரித்திரம் அல்லது வேறு புண்ணிய சரிதையும், சிவராத்திரி முதலிய விரத நாட்களில் நந்தனார் சரிதை, சிறுத்தொண்டர் சரிதை, அரிச்சந்திரன் சரிதை முதலியவைகளும் நாடகமாக நடத்தப்படும்.

இப்போதோ, பெரும்பாலும் ஊருக்கொரு நாடகக்கொட்டாய் காயமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இச்சென்னையில் மட்டும் அரைடஜனுக்கு அதிகமாகவே யிருக்கின்றன. இவற்றில் நடப்பதோ பெயருக்குத்தான் நாடகம். நடனம் என்ற பாகம் அடியோடு கிடையாது. ஒரு இராமாயணத்தை ஒரே இரவில் (இரவு 9 மணி முதல் 3 மணிக்குள்) நடித்துக் காட்டிவிடுவார்கள். வாலிபர்களுக்கு மனக்கிளர்ச்சியை யளித்து துர்ச்சிந்தனையை யூட்டத் தக்க ஷோக் பாட்டுகளும், டப்பான்களும் ஏராளமாகக் கிடைக்கும். வாலிபர்களும் சிறுவர்களும் கூட வெளியில் அத்தகைய பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டிருக்கக் காணலாம். நந்தனார் சரித்திரம் சாவித்திரி சரித்திரம் போன்ற பக்தியையும் கற்பையும் ஊட்டும் நாடகங்கள் இருப்பினும், அவைகளிலும் பொருத்தமில்லாத பாட்டுகளைக் காணலாம்.

மாதர்களும் நாடக பாத்திரங்களாக அமைக்கப்படுவதும், ஜனங்களை நாடகத்திற்கு வரும்படி தூண்ட அவர்கள் தூண்டில் இரைபோல் ஒரு கருவியாகக் கருதப்படுவதும் யாவரும் அறிந்த விஷயம். இவற்றால் நாடகங்கள் பொதுவாய்க் கெட்ட நடக்கைக்கு வழிகாட்டிகளாகவே அமைந்திருக்கின்றன. ஏழைகளும் கடன் வாங்கியேனும் நாடகத்திற்காகப் பணச்செலவு செய்து கஷ்டத்தை யனுபவிக்கிறார்கள். ஆகையால் ஒரு வழியிலல்ல இந் நாடகத்தாலுண்டாகும் தீமைகள்.

2-வது பலகாரக் கடைகள். பசியை யாற்றிக்கொள்ள உதவியாயிருக்கும் காபி கிளப் என்ற நாகரீக மகுடம் புனைந்த பலகாரக் கடைகளால் எங்கேனும் தீங்குண்டாகுமோ என்று சிலர் கருதலாகும். உண்மையனுபவத்தில் இவற்றாலும் சில பெருந்தீமைகளுள.

இவற்றால் முதலாவது ஆசாரம் கெடுகிறது. ஒருவர் பொசித்த பாத்திரத்தில் (அதை நன்றாகச் சுத்திசெய்யாமல்) இன்னொருவர் பொசிக்கலாகாதென்று நம் முன்னோர் ஏற்படுத்தியுள்ள விதி சுகாதாரத்தைப் பொருத்தது. இக்கடைகளில் அது கவனிக்கப் படாததால் பலவித வியாதிகள் பரவுவதற்கு இவைகள் இடமாகவிருக்கின்றன.

இரண்டாவது நல்ல இலாபம் சம்பாதிக்கும் நோக்கத்தினாலேயே இக்கடைகள் வைக்கப்படுகின்றன வாதலின், கூடியவரையில் தாழ்ந்த தரமுள்ள பண்டங்களே பலகாரங்கள் செய்வதற்கு உபயோகப்படுத்தப் படுகின்றன. இதனால் வழக்கமாய் அக்கடைகளில் சிற்றுண்டி யருந்துவோர் பலவித வியாதிகளுக் காளாகின்றனர்.

மூன்றாவது மிகக் குறைந்த வருமானமுடைய ஏழைகளாகிய நம் நாட்டாருக்கு இவற்றால் அனாவசியமான வீண்செலவே நேர்கிறது. ஒரு தனி ஆள் காலைச் சிற்றுண்டிக்காக ஐந்தணா ஆறணா கூடச் செலவு செய்கிறான். அதில் பாதியை வீட்டில் செலவழித்தால் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரும் பசியாறலாகும்.

நான்காவது நம் நாட்டுச் சீதோஷ்ணத்தின்படி நமது சுகத்திற்குச் சற்றும் ஒவ்வாத காபி, தேயிலை, கோகோ முதலியவைகளே பானத்திற்கு இக்கடைகளில் அளிக்கப்படுகின்றன. இப்பானங்களால் உண்டாகும் கெடுதிகளைப்பற்றி பல மேல்நாட்டு வைத்தியர்களும் கூடப் பன்முறை பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்

கிறார்கள். இன்னும் எழுதிக்கொண்டுமிருக்கிறார்கள். அவற்றைக் கவனித்து தீயவற்றை நீக்குவதற்குப் போதுமான அறிவுதான் நம்மவரிடம் காணவில்லை.

ஆனால் நாடகங்களாலும் இச்சிற்றுண்டிக் கடைகளாலும் இலாபம் பெறுவோர் நம்மவர்தானே, அவற்றில் செலவழிக்கும் பணம் நம்மைவிட்டு அன்னியருக்குச் செல்லவில்லையே யென்று கேட்கலாம். அது உண்மையேயாயினும், பல்லாயிரவர் வீண் விரையம் செய்து அதோடு வியாதி முதலிய துன்பங்களை யடையும் வழியில் ஒரு சிலர் இலாபம் பெறுவது எங்கேனும் தகுதியான செயலாகுமோ? அது தேசாபிமானந்தா னாகுமோ? ஊரார்க் குடியெல்லாம் கெடுத்து ஒருகுடி வாழ்வது நீதியாகுமோ? இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் விவரித்தெழுத இங்கு இடம் போதாதென்று அஞ்சி விடுத்தோம்.

இனி, மேல்நாட்டாரால் நமக்கு ஏற்பட்ட நமன்கள் எவையெனில், 1. குடி, 2. பயாஸ்கோப் என்ற படக்காட்சி, 3. இங்கு உற்பத்தியாகும் பொருள்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லல், 4. மேல்நாடுகளிலிருந்து நமக்கு அனாவசியமான வீண்செலவையுண்டாக்கி நம் வறுமையை யதிகரிக்கச்செய்யும் தளுக்கான பொருள்கள் இங்கு கொண்டுவந்து விற்கப்படுவது முதலியவைகளே.

1-வது குடி—இதில் நாட்டுச்சாராயம், கள் முதலிய லாகிரி வஸ்துக்கள் போதாவென்று குடிப்பதில் இணையற்ற பிரசித்தி பெற்ற மேல்நாடுகளிலிருந்து பல குடிவகைகள் இங்கு கொண்டு வந்து விற்கப்படுகின்றன. நாட்டுச் சாராயத்தைவிட அவை பன் மடங்கு அதிக விலையுள்ளவை. நம் நாட்டார், அதிலும் கொஞ்சம் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள், நம் முன்னோர் ஆசாரம், நடையுடை பாவனை, நம் தாய்ப்பாஷை யாவற்றையும் அநாகரீகமானவையாகவும் தாழ்வாகவும் கருதிவிட்டு, மேல்நாட்டு ஆசாரம் முதலியவற்றை உயர்வாகக் கொள்வதுபோல்,குடியிலும் "சட்-நான் இந்த கன்ட்ரி லிக்கர் யூஸ்பண்றதேயில்லை ஸார்-இது ஆபாசம். பிஸ்கட் பிராண்டி, எக்ஷா நம்பர் ஒன், அல்லது உஸ்கி இவையே சாப்பிடுவது வழக்கம்" என்று டம்பமாய்க் கூறும் பெரிய மனிதர் அனேகர் நம் நாட்டாரில் இருக்கிறார்கள்.

துரைத்தனத்தார் இக்குடிவகைகளுக்கு அதிக வரி விதித்திருக்கிறார்கள். மிகச் சொல்ப செலவில் அதிக பணம் வசூலா

வது இந்த வகையிலேயே என்று கூறலாம். இவைகளின் அசல் விலை அதாவது பட்டுபடிச் செலவு மிகக் கொஞ்சமே. வரியிலும் ஏலத்தில் நம்மவரே போட்டி போட்டு பணத்தொகையை யுயர்த்துவதாலுமே விலையதிகமாகிறது. ஒரேயொரு திருட்டாந்தம் மட்டும் கூறுகிறோம். 48 திரான்கொண்ட ஒரு காலன் சாராயம் (30 புள்ளி காரமுள்ளது) உற்பத்தி செய்ய நேரிடும் செலவு 1 ரூபா முதல் 1-4-0-க்குள் ஆகும் (1890ஞு இதன் பட்டுபடி 10 அணுவாக விருந்தது). வரியாலும் ஏலத்தொகையாலுமே அதே காலன் 12 ரூபாய்க்கு அதிகமாகக் கூட விற்கப்படுகிறது. குடியைக் குறைப்பதற்கே வரி அதிகம் விதிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அனுபவத்தில் குடிகள் முழுகுவதுமே யதிகமாகக் கெட்டழிறது. இதனாலுண்டாகும் கெடுதி மிக்க கோரமானது விரிக்கிற் பெருகும்.

2-வது பயாஸ்கோப்.—இதைப் பார்ப்பதால் கண்ணுக்குக் கெடுதி முதற்பலன். இரண்டாவது, மேல்நாட்டு அனேக ஆபாச வழக்கங்களையும், ஆசாரங்களையும், தந்திரமாய்க் களவு கொலை முதலியவற்றைச் செய்வதையும் நம்மவர் பிரத்தியட்சத்தில் கண்டு கற்றுக்கொள்வதுபோல் ஆகிறது இக்காக்ஷிகள் தினம் இரு முறை காட்டப்படுகின்றன. கண்காட்சி மனதைக் கவர்வதால் ஏழைகளும் கடன் வாங்கியேனும் போய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

நாடகம், பயாஸ்கோப் முதலியவற்றைச் சனங்கள் போய்ப் பார்க்காமலிருக்கிறதுதானே என்று கூறலாம். அப்படி கேட்பது மனித சுபாவத்தையும் மனதின் சுபாவத்தையும் அறியாக் குறையாகும். மனம் இந்திரியங்களின் வாயிலாக விஷய சுகங்களை யனுபவிப்பதில் வாஞ்சையுள்ளது. அதன் முக்கியத் தொழிலே யது. இந்திரியங்களிலும் கண், செவி இவற்றால் நல்ல காட்சிகளைக் காண்பதும், இனிய சத்தங்களைக் கேட்பதும் அதற்கு இயற்கையாயமைந்த விருப்பம். அப்படிச் செல்லவொட்டாது மனதை யடக்குவது எல்லாராலுமாகிற காரியமல்ல. ஒரு முறை இரு முறைகள் கண்டும் கேட்டும் ஆனபின்கூடச் சலிப்பின்றிச் சதா அவ்வழிகளில் செல்பவர்கள் அடியோடு செல்லாதிருப்பது யாங்ஙனம் ?

3-வது நம் நாட்டிலுற்பத்தியாகும் விளைபொருள்களை அன்னிய நாடுகளுக்கு அனுப்புவது.—நமக்குப் போதுமான உணவிற்

குதவும் பொருள்களையும் உடை முதலியவற்றிற் குதவும் பருத்தி முதலியவைகளையும் வைத்துக்கொண்டு மிச்சத்தை அன்னியருக்கு விற்றால் குற்றமில்லை. நம்மவரோ அப்படிச் செய்யாமல் கையில் ரொக்கமாகப் பணம் வருவதைக் கருதி யாவற்றையும் விற்ப தோடு, அப்படி விலையாகும் பொருள்களையே பயிரிடுகிறார்கள். இதனால் நம் நாட்டிற்கு விளையும் தீங்கை யுணர்கிறார்களில்லை. இதைப்பற்றி விரிவாய்க் கடந்த சஞ்சிகையில் "தேச க்ஷேமம்" என்ற தலையங்கத்தின் கீழ்க் கூறியிருக்கிறோம்.

4-வது இறக்குமதி.—அதாவது மேல்நாடுகளிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்படும் சாமான்கள்.

இவற்றில் நமக்கு அநாவசியமானவைகளும், வீண் செலவை யுண்டாக்கி நமது ஆசாரத்தைக் கெடுத்து, மேல்நாட்டுத் தகாத நாகரீகப் பகட்டில் நம்மைச் சிக்கச்செய்து, நமது வறுமையை வளர்த்துப் பல வழிகளிலும் துன்பங்களை யுண்டாக்கும் பொருள் கள் அனேகம் இருக்கின்றன. நொறுக்கி எடுத்தால் காலணா பொறாத தகரம், இரும்பு, பித்தளை முதலியவற்றால் கண்ணுக்குப் பகட்டாய்ச் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் அரை ரூபா ஒரு ரூபா இரண்டு ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ஓர் பாகம் கெட்டால் அவை உடனே குப்பைமேடுபோய்ச் சேரவேண்டி யதே. திருட்டாந்தமாய் விளக்கெரிப்பதை யெடுத்துக்கொள் வோம்.

முன்பு மண் அகலில் முத்துக்கொட்டை எண்ணெய் விட்டுத் தீபமேற்றிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த எண்ணெய்க்கு விளக் கெண்ணெய் என்றே பெயர். அது உள்ளுக்கு அருந்தத் தகுதி யுடையது. ஔஷதங்கள் செய்யப்படுவது, கண்ணுக்குக் குளிர்ச் சியளிப்பது, இலக்ஷ்மீகரமானது. இப்போது உபயோகப்படுத் தும் மண்ணெண்ணெய், வெளிச்சம் அதிகம் கொடுக்கிறது என்ற ஒரு விசேடம் தவிர மற்றபடி அதனிடமுள்ள குணங்கள் தீய வையே. கண்ணைக் கெடுப்பது அதன் முதல் குணம். அதனாலுண் டாகும் புகை சுவாசத்தில் கலந்து பலவிதத் தீங்குகளை விளைவிக் கும். இதைப்பற்றி விரித்தெழுத இடமில்லை. இதற்காக வேண்டிய சிம்னி முதலியவை அதிகவிலை. அவை கொஞ்சம் கெட்டால் மறு படியும் பயன்படா.

இந்த விஷயங்களெல்லாம் மேல்நாட்டாரால் ஏற்பட்டவை

யெனினும், அவர்கள் தங்கள் தாய்நாட்டின் க்ஷேமாபி விர்த்தியைக் கருதி இக்காரியங்களைச் செய்வதால், நம் நாட்டிற்கு இவற்றால் கெடுதியுண்டாவதைத் தங்கள் குற்றமாகக் கருதவில்லை.

இதே அறிவு நம்மவர்க்கு ஏன் உதிக்கலாகாது? சுயநலம் பொது நலம் இரண்டிற்கும் தீங்கை விளைவிக்கும் காரியங்களை நாம் ஏன் செய்யாமலிருக்கலாகாது? அவற்றைச் செய்யும்படி நம்மை எவரும் கட்டாயப்படுத்த முடியாதன்றோ. நம்முன்னோரைப்போல் உடையணிவதை விட்டு, வெள்ளையரைக்கண்டு அவர்களைப்போல் கால்வேடம் அரை வேடம் அணியும்படி எந்த மூடர் நமக்குக் கற்பித்தார்கள்? நாம் கீழிருந்து இடுப்புவரை இந்தியவேடமும், இடுப்பிலிருந்து கழுத்துவரை வெள்ளையர் வேடமும், சிரசில் வேறொரு வேடமும் (நரசிங்க மூர்த்திபோல்*) அணிவதைக் கண்டு அவர்கள் கேலி செய்வது நமக்கேன் உறுத்தவில்லை? நமது முன்னோர் ஆசாரம், தாய்ப்பாஷை முதலியவற்றை நாமே தாழ்வுபடுத்தி, அன்னியர் ஆசாரம், நாகரீகம் முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து அவற்றைப் பின்பற்றத் தொடங்குவதால், நமது உரோஷம், வெட்கம், மானம் இவைகள்கூட நம்மை இகழ்ந்து நம்மைவிட்டகன்றுபோமாறு பாரதமாதா சபித்துவிட்டாள்போலும். நம்மைப்போல் உலகில் வேறெந்த நாட்டாரும் நடந்துகொள்ளமாட்டார்கள். நமது கெடுதிக்கு நாமே முக்கிய காரணமாகவிருக்கிறோம். "தன்னாலே தான் கெட்டால் அண்ணாவி என் செய்ய?" என்ற பழமொழி நமக்கே பொருந்தும். ஆண்டவன்றான் நமக்கு நல்லறிவளிக்கவேண்டும். "கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்"

ஓம்தத்ஸத்.

---

* இரணியன் தேவராலும், மனிதராலும், மிருகங்களாலும் இரவிலும், பகலிலும், எந்த ஆயுதத்தாலும் மரணமில்லாத வரம் பெற்றவனாதலின் பகவான் பாதம்முதல் இடுப்புவரை நர சொரூபமும், இடுப்புமுதல் கழுத்துவரை தேவ சொரூபமும், சிரசு மிருக சொரூபமுமாகிய உருவம் எடுத்து சூரியாஸ்தமனத்திற்கும், தீபம் வைக்கும் காலத்திற்கும் இடையிலுள்ள வேளையில், கைவிரல் நகத்தால் வயிற்றைக் கிழித்து அவனைச் சங்கரித்தார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நாலடியார் வசனம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
கானிலந் தோயாக் கடவுளை—யானிலம்
சென்னியுற வணங்கிச் சேர்தும் எம்முள்ளத்து
முன்னியவை முடிக வென்று.

1-ம் அதிகாரம் - செல்வ நிலையாமை.

மனைவியானவள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்து அறுசுவையோடு கூடிய உணவை ஊட்ட முதற்கவளம் உண்டு (இது நன்றாயில்லை இது நன்றாயில்லை யென்று) மறுகவளத்தை நீக்கி, வெகு கஷ்டத்தோடு உண்ட செல்வந்தர்களும், மிக்க ஏழைகளாகி மற்றவர்களிடஞ் சென்று 'அய்யா! அம்மா! பசி பிராணன் போகிறது, சிறிது கூழ் கொடுங்கள்' என்று பிச்சையெடுப்பார்கள். ஆகையால் செல்வமானது ஒரு பொருளாக வைத்து மதிக்குந் தன்மையுடையதல்ல. (1)

செல்வமானது நடுநிலைமை பொருந்த ஒருவரிடத்தும் நிலைத்திராமல், வண்டிச்சக்கரம்போல(ப் போவதும் வருவதுமாகச்) சுழன்றுகொண்டேயிருக்கும். ஆதலால் (ஓ மனிதனே!) நீ கஷ்டப்பட்டு நல்ல வழியில் சம்பாதித்த பொருள் உன்னிடமிருக்கும்பொழுதே பலர்க்கு மிட்டு நீயும் உண்ணக்கடவாய். (2)

யானையின் முதுகின்மேல் வெகு அலங்காரத்துடன் வீற்றிருந்து வெண்கொற்றக் குடையின் நிழலில் சதுரங்க சேனைக்குத் தலைவராய்ச் சென்றுகொண்டிருந்த ராஜாக்களும், (சுக போகத்துக்குக் காரணமான நல்வினை நீங்க) தீவினையானது தோன்றிக் கெடுத்தலால், நிலைமை வேறுபட்டுத் தங்கள் மனைவியரைப் பகைவரபகரித்துக் கொள்ளக் கேடடைவார்கள். (3)

(ஓ மானுடா!) உன் ஆயுளின் நாட்கள் கழிந்தன. மிக்க கோபத்தோடு (உன்னைப் பிடித்துச்செல்ல) எமன் வந்துவிட்டான் வந்துவிட்டான். ஆதலால் உன்னிடத்திலுள்ளவைகளாகிய உன் பொருள்கள் நிலைபெற்றிருக்கமாட்டா என்றறிந்து, பொருந்திய ஒருவகைத் தருமத்தைச் செய்வதாயிருந்தால் விரைவில் செய். (4)

ஏதாவது ஒரு பொருள் தம்மிடத்திலிருக்கப்பெற்றால் அதைப் பின்னுக்காகுமென்று பிடித்திராமல் உடனே தருமஞ் செய்தவர்கள், தன் தொழிலில் தவறுதலில்லாத கொடிய எமன் பாசத்தாற் பிணித்துக் கூட்டிச்செல்லும் பாலைவனத்தின் வழியினின்றும் நீங்கிப் பிழைத்துப்போவார்கள். (5)

(இவ்வளவென்று) தமக்களவு செய்துகொள்ள நாள்கள் தம்மளவைக்

கடவா. எமனைத் தப்பி நீங்கி அவன் குறிப்பைக் கடந்து பிழைத்தவர்கள் இவ்வுலகில் ஒருவருமில்லை. நாளையதினமே 'தழீஇந் தழீஇம்' என்னும் ஓசையுடனே பிணப்பறை அடிக்கப்படும். ஆகையால் மிகுந்த பொருளைத் தேடிவைத்திருப்பவர்களே! தருமஞ் செய்யுங்கள். (6)

(ஓ மனிதர்களே!) எமனென்பவன் சூரியனை அளவு கருவியாகக்கொண்டு உங்கள் ஆயுள்காலத்தை உண்டுகொண்டேயிருக்கிறான். ஆகையால் யாவரும் மிக்க அருமையாகிய மனிதப்பிறவி வீணாகாதபடி பிறந்தும் பிறவாமல் மோக்ஷத்திலிருப்பவர்களைப்போல மிகுந்த தருமங்களைச் செய்து கிருபையுடையவர்களாகுங்கள். (7)

நாம் செல்வமுடையவர்களென் றெண்ணிக்கொண்டு, தாம் செல்லுமிடமாகிய மோக்ஷ நரகங்களைப்பற்றியும், மறுமையைப்பற்றியும் சிறிதும் நினையாத மூடர்களுடைய செல்வமானது, இராக்காலத்தில் கரியமேகம் வெளிப்படுத்தும் மின்னலைப்போல் தோன்றி உடனே இருந்த இடமும் தோன்றாமல் முழுதும அழிந்துவிடும். (8)

ஒருவன் (மிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தும்) தானும் உண்ணமாட்டான்; மதிப்பை நிலைநிறுத்தமாட்டான்; மேம்பட்ட கீர்த்தியைத் தேடமாட்டான்; தான தருமங்களைச் செய்யமாட்டான்; (இவ்வாறு எவ்வகையிலும் உபயோகப்படுத்தாமல்) வீணாக அந்தப்பொருளைப் பத்திரப் படுத்திக் காவல் செய்திருப்பானாகில், (எந்த விதத்திலும் பிரயோஜனப் படாத பொருள் இருந்தும் இல்லாததுபோலவேயாகும். (ஆகையால்) அவன் 'ஐயோ பாவம்! அவன் பொருளில்லாதவனே' என்று, எல்லோராலும் எண்ணப்படுவான். (9)

ஆகாயத்தை யளாவியுள்ள மலைகள் பொருந்திய நாட்டையுடைய பாண்டியனே! நல்ல உடை உடுக்காமலும், நல்ல உணவு உண்ணாமலும், தம்முடலை வருத்தியும், கெடுதலில்லாத நல்ல தருமங்களைச் செய்யாதவர்களாயும், (இவ்வாறு யாதுங்) கொடாமல் திரவியத்தைத் தேடி வைத்தவர்கள் அச்செல்வத்தை வீணில் இழப்பார்கள். புஷ்பங்களிலுள்ள தேனை ஆராய்ந்து சம்பாதித்து (தாமும் உண்ணாமல் பிறர்க்கும் கொடுக்காமல்) சேர்த்துவைக்கும் தேனீக்களே இதற்குச் சாட்சியாம். (10)

2-ம் அதிகாரம் - இளமைநிலையாமை.

நல்ல விவேகிகள் (இளமைப் பருவம் நீர்க்குமிழிபோன்றதாகலின், விரைவில் நீங்கி யாதொன்றும் செய்யமுடியாத) நரையோடுகூடிய மூப்புப் பருவம் வந்துவிடுமென்றெண்ணி, இளமைப் பருவத்திலேதானே இவ்வாழ்க்கையை விட்டு நீங்கினார்கள். குற்றமுள்ளதும், அநித்தியமானதுமாகிய இளமையை இச்சித்தவர்கள் தடியை ஊன்றிக்கொண்டு துன்பத்துடன் எழுந்திருப்பார்கள். (1)

(மரணகாலத்தில்) உறவின் முறையாகிய பாசங்களும் அற்றுப்போயின. (உபயோக முள்ளபொழுது மிக்க அன்புவைத்திருந்த) மாதர்களும்

அன்பில் குறைந்தார்கள். அன்பாகிய பந்தங்களும் அவிழ்ந்தன. ஓர் கப்பலானது கடலில் மூழ்குங் காலத்துண்டாவது போன்ற அழுகுரல் தோன்றிவிட்டது. ஆதலின் வாழ்க்கையினால் என்னபயன் உண்டாகும்? (இது விஷயத்தைச் சற்று) உனக்குள்ளாகவே ஆலோசித்துப்பார். (2)

சொற்கள் தளர்ந்து, கோலை ஊன்றிக்கொண்டு, நடை தள்ளாடி, பற்கள் உதிர்ந்து, உடலானது பிறரால் பழிக்கப்படுமளவும் இவ்வாழ்க்கையிற் பொருந்தி, ஆசையின் வழியே செல்லும் தன்மை யுடைபவர்களுக்கு (மறுமைக்குப் பாதுகாப்பாகும்) கோட்டையாகிய நன்மார்க்கத்திற்குச் செல்லும் வழி இல்லையாகும். (3)

தன் தாயின் கைக்கோலானது தன் கைக்கோலான காலத்தில், சரீரம் வளைந்து, தளர்ந்து, தலை நடுக்கங்கொண்டு, அத்தடியை ஊன்றிக் கொண்டிருந்து, விழுந்து சாகுந்தன்மையுடைய இப்பெண்ணிடத்திலும் உறுதியில்லாத காம மயக்கங்கொண்டிருக்கும் மாந்தருக்கு எப்போதும் துன்பமே உண்டாகும். (4)

என் தாயானவள் என்னை யிங்குப் பெற்றுவைத்துவிட்டுத் தனக்கு ஒரு தாயைத் தேடிக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவளுடைய தாயும் அவ்வாறே சென்றாள். ஆகையால் இவ்வுலகமானது தாயைத் தாயைத் தேடிச் செல்லும் ஏழைமையுடையது. (5)

வெறி யாடல்களைச் செய்யும் பலிக்களத்தில், பூசாரியானவன் கையிற் கொண்டிருக்கின்ற தளிர் நிறைந்த வாசனை பொருந்திய மாலை தன்னெதிரில் அசைந்து தொங்கக்கண்டு, பலியின்பொருட்டு நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஆடானது அதை உணவாக உண்டு இன்பம் அடைந்ததுபோன்ற, நிலையில்லா (இளமையாலுண்டாகும்) மகிழ்ச்சி அறிவுடையவர்களிடத்தில் இல்லை. (6)

இளமையானது குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலையிலிருக்கும் பலனைத் தரும் எல்லா மரங்களிலும் பழங்கள் உதிர்ந்துபோவது போன்றது. ஆதலால் மிகப் பெரிய வேல்போன்ற அழகிய கண்களை யுடையவளென்று இப்பெண்ணை இச்சியாமலிருங்கள். பின்பு இப்பெண்ணும் உடல் வளையப்பெற்று கைக்கோலையே கண்ணாக வுடையவளாவாள். (7)

('ஐயா !) உமக்கு எவ்வளவு வயதாயிற்று. பற்களின் பலம் எப்படியிருக்கிறது. மிருதுவும் கடினமுமாக இருக்கும் இருவகைப் பதார்த்தங்களையும் புசித்தீரோ ?' என்று வரிசையாக உங்கள் உள்ளம் பிறரால் ஆராய்ச்சி செய்யப்படுதலால், பெரியோர்கள் உடலின் தன்மையைப் பொருளாக நினையார்கள். (8)

பெருங் காற்றடிக்கும்பொழுது முற்றியிருந்த பழங்கள் மாத்திரமன்றி, நல்ல காய்களு முதிர்ந்துபோதலுமுண்டு. (வயது முதிர்ந்தவர்கள் மாத்திரமல்ல இளைஞரும் கொள்ளைநோய், பெருவாரி முதலியன வர்

தால் மாண்டுபோதலுமுண்டு.) ஆகையால் 'நாம் சிறுவர்கள் ; தருமகாரியங்களைப் பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்று நினையாமல், கையில் பொருளிருக்கும்பொழுதே ஒளிக்காமல் தருமஞ் செய்யுங்கள். (9)

ஆள்களைத் தேடிக்கொண்டே திரியும் தயையில்லாத எமன் இருக்கின்றானாதலால், (மறுமைக்குப் பயன்படும் தருமமாகிய) கட்டுச்சோற்றை இளமையிலேயே தேடிக்கொண்டு பிழையுங்கள். கருப்பத்திலுள்ள சிசுவைப் பதுங்கச்செய்து (பத்துமாதம் சுமந்த) தாயானவள் அலரும்படி பிள்ளையைக் கொண்டுபோவதால், அத்தகைய எமனுடைய வஞ்சகத்தைத் திடமாயறிந்துகொள்ளுதல் நல்லது. (தொடரும்) (10)

பூ. ஸ்ரீனிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
இராணிப்பேட்டை.

இளமையும் முதுமையும்.

ஏறக்குறைய ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் பின்வருமாறு ஒரு புலவர் கவற்சியுற்றார். "மண்ணினாற் சமைத்த பாவைக்குக் கொய்யப்பட்ட பூவைச்சூடி, குளத்தில் நீராடுகின்ற சிறுமிகளுடன் கைகோத்து விளையாடி, கள்ளமென்பதின்னதெனவறியாத இளையர் கூட்டத்தோடு கரையின்கண் உயர்ந்து வளர்ந்த மருதமரத்தில் நீர்மேற்கவிந்து நீண்டு படிந்துள்ள கிளையின்மீதேறி, கரைநின்று காண்போர் வியக்கும்படி அலைகள் சிதற நீரில் துடுமெனப் பாய்ந்து, உள் மூழ்கிக் குளித்து மணலெடுத்து வந்த அறியாப்பருவம் எங்கு சென்றது? பூண்கட்டிய பிடியையுடைய பெரிய கோலையூன்றித் தலை நடுக்கங்கொண்டு இருமல் இடை இடையே நெருங்கப்பெற்ற சொற்களையுடைய முதுமைப் பருவத்தைக்கொண்ட எம்மிடத்தினின்றும் அவ்விளமைப்பருவம் எங்கு நீங்கியது? அதை நினைத்தால் இப்பொழுது மனமிரங்குகின்றது." யார்தான் இங்ஙனம் வருந்தார்? இளமை திரும்பி வருவதில்லை. சாதல் உறுதி; காலம் விரைந்து நடக்கின்றது ; அதைக் கட்டுவாராருமில்லை. ஆதலின் எண்ணமும் ஏக்கமுமில்லாத இளமையின் அருமையை எவரும் நினைந்து இரங்குகின்றனர். மேலும் கையிலிருப்பதன் அருமையை மறந்து, இழந்துவிட்டதன் பெருமையை எண்ணிக் கவலையுறுவது மக்கள் இயற்கை. பிழைத்திருக்கும் பிள்ளைகளைவிட இறந்துபோன மைந்தர் சிறந்தவர்களென்று பேசும் தாய்தந்தையர் பலர். இதையும் நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நிற்க, உயிருள்ள ஒவ்வொன்றும் உண்டு வளர்ந்து பெருகி யழிய வேண்டும். வளர்ச்சியின்றி உயிரில்லை. தவழுங் குழந்தை எழுந்து நடக்க விரும்புகிறது ; சிறு பையன் தன்னினும் பெரியவன் செய்யும் வேலைகளை நினைந்து தானும் அவ்விதம் செய்ய அவாவுகிறான். இப்படியே ஏனையோரும். இந்த வளர்ச்சி ஏற ஏற மாறுதல்களுந் தோன்றுகின்றன. மாறுத

லின்றி வளர்ச்சியில்லை. ஒரு தண்டுடன் நாலைந்து இலைகளுள்ள செடி நாளாவட்டத்தில் கிளைகள் விட்டுப் பச்சை மாறிப் பூவெடுக்கத் தலைப்படுகிறது. இந்த மாறுதல் அல்லது வேறுபாடு திடீரென்றுண்டாகாமல் படிப் படியாய் நாம் அறியாவண்ணம் தோன்றுகிறது. செடி எப்பொழுது மரமாயிற்றென்றாவது ஒரு மகன் எப்பொழுது கிழவனானானென்றாவது நாம் சொல்ல முடியாது. பருவத்திற்கேற்ற வேறுபாட்டால் ஒவ்வொன்றுந் தான் பூமியில் அழிந்து போகாமல் மறுபடியும் பிறப்பதற்காக விதை, கொட்டை, கன்று முதலியவற்றைத் தந்து இறுதியில் மாள்கிறது.

அறியாத பச்சைக்குழந்தையிலிருந்து பக்குவமாகித் திரண்ட மனிதன் பிறக்கிறான். தேகத்தில் வளர்ச்சியிருக்குமாறே மனத்திலும் அவனுக்குத் தேர்ச்சியிருக்கிறது. மனத்தேர்ச்சியின்றி உடல் வளர்ச்சி மாத்திரமுள்ளவனை மனிதனென்று சொல்லமுடியாது. ஐந்து வயதிலுள்ள எண்ணங்களை ஐம்பது வயதிலும் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவன் பேதையென்பதில் ஐயமில்லை. இத்தகைய மனிதர் அதிகமாயிருப்பதே நம் நாட்டிற்குப் பெரியகேடு. தாய்மார் சிறு பிள்ளைகளை நோக்கி 'காலையிலெழுந்து கடவுளைத் தொழவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நீங்கள் நன்றாயிருப்பீர்கள்; உங்களுக்கு அறிவுண்டாகும்; நலம்பெற்று வாழ்வீர்கள்'' என்றால் அது நல்லதுதான்; ஆனால் வளர்ந்து தேறிய ஒருவன் 'தனக்கு ஊதியங்கிடைக்கும், நினைத்தகாரியங் கைகூடும்; தன் மக்கள் மனிதர்கள் சுகமடைவார்கள்' என்ற கருத்துடன் மாத்திரம் இறைவனைப் பணிவானாகில் அவன் குழந்தைப்பருவத்தைக் கடவாத குருடனேயன்றி வேறென்ன? உலகில் இலாபமடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஒருவன் மற்றொரு மனிதனைக் கும்பிட்டுத் திரிந்தால் அதைப்பார்த்து நாம் கைகொட்டிச் சிரிப்போமே. தன் சுய நன்மையின் பொருட்டு எல்லாம் வல்ல கடவுளைத் தொழும் மனிதன் அவனினும் அதிகமாய் இகழப்படவேண்டுமன்றோ? கூலிக்கு ஆண்டவனை வணங்குவதைவிடக் கேவலமானதொன்றுண்டோ? இறைவனை ஒரு பெரிய வியாபாரியாக்கி "நான் உனக்குத் தேங்காயும் பழமும் நிறையத் தருகிறேன்; நீ எனக்குப் பொருளும் சொத்துங்கொடு'' என்பதைவிட இழிவு வேறில்லை. என்றாலும் எல்லா மதத்தினர்க்குள்ளும் இவ்வாறு இறைவனை வேண்டிக்கொள்பவர்களே மிகுந்திருக்கின்றனர். இதுதான் அவனியில் உண்மையும் செம்மையும் செழிக்காதிருப்பதற்குக் காரணம். எல்லா மார்க்கங்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கிறபடி ஒவ்வொருவனுந் தன் நலத்தைப் பெரிதென்று கருதாது கூடியவரையில் பிறர்நலத்தை எண்ணி நடந்துகொண்டால் பூமியிலும் நாம் ஈசனுடைய பெரிய நோக்கங் கைகூடுமாறு உதவி புரிகிறவர்களாயிருப்போம். ஆனதால் ஒப்பற்ற இறைவனைக் குறித்து நாம் சரியான எண்ணமுடையவர்களாயிருக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. அவனியிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் நல்லவர்களாகி முழுமுதற் கடவுளினடி சேரவேண்டு

மென்று பிரார்த்தித்து அதன்படி நடப்பவர் வெகு சிலர். இச்சிலர் பலரானால் எல்லாம் நன்றாயிருக்கும்.

நிற்க, சிறு வயதிலுள்ள எண்ணங்கள் முழு வயதில் அனுபவத்தால் முதிர்ச்சியடையவேண்டும். உண்மையில் இப்படியே நடக்கிறது. விவசாயத்திலும் வியாபாரத்திலும் நாம் ஒவ்வொருநாளும் புதியவற்றை யறிந்து நம் மனத்தை விசாலப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். புகை வண்டியைப் பற்றி ஐந்து பிராயத்தில் நமக்கிருக்கும் நினைவு ஐம்பது வயதிலிருப்பதில்லை. உள்நாட்டில் சிறு கிராமத்திலிருந்த பையனொருவன் தன்னுடைய ஊரில் மாத்திரம் சூரியனும் சந்திரனும் பிரகாசித்தனவென்றெண்ணினான். மற்ற ஊர்களிலிருந்து வருகிறவர்களும் சூரியனையும் சந்திரனையும்பற்றிப் பேசியபொழுது ஒவ்வொரு ஊருக்கும் வெவ்வேறு சூரிய சந்திரர்களிருக்குமென நினைத்தான். ஞாலமுழுதும் ஒரே பரிதியும் ஒரே மதியும் ஒளி தருகின்றனவென்று அவன் அறிந்தபோது அவனடைந்த ஆச்சரியத்திற் களவில்லை. சுயம்புவாகிய பரஞ்சோதியைப்பற்றியும் முதலில் நாம் அது நம்முடைய ஊரிலுள்ளது; நம்மைப்போல் உண்டு உடுப்பது என்று கருதுகிறோம். ஆனால், வாழ்நாள் முழுவதும் இப்படி நினைத்தால் நாம் அறிவீனர்களாவோம். மற்ற விஷயங்களில் அதிக புத்திசாலிகளா யிருக்கிற நாம், தெய்வம் என்ற ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் அறிவு குன்றிப் போகிறோம். இதென்ன விபரீதம்! ஒருவன் தன்னைச் சுற்றிலுமிருப்பவரை நன்றாயறிந்து தன் தந்தையைப்பற்றி மாத்திரம் தனக்கு ஒன்றுந் தெரியாதென்று புகல்வானாகில் நாம் நகைப்போமே. நமது தந்தையாகிய ஈசனின் அருள் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமாயிருக்க நாம் நம்முடைய அன்பை ஐயன்மீதுசெலுத்திச் செல்வமுடையவர்களாக முயலாமல், அறிவில் ஏழைகளாகி என் இடர்ப்படவேண்டும்? தேகத்திற் கடுத்தவற்றில் முதிர்ச்சியடைந்திருக்கும் நாம், ஆன்மாவைப்பற்றியவைகளில் என் குழந்தைகளா யிருக்கவேண்டும். அறுபது எழுபது வயதாகியும் தங்கள் ஆன்மாவைப்பற்றிய அறிவில் பால்குடி மறவாத சிசுக்களாயிருப்போர் அநேகர். இவர்கள் மற்றவற்றிலும் அங்ஙனமே யிருந்தால் நலமாயிருக்கும். பிறரை ஏமாற்றுவதற்காக பல மனிதர்களுடைய இயற்கைக் கூறுபாட்டை நன்றா யறிந்திருக்கிறார்கள். வழக்குகளிலும் பொய் சாட்சிகளை எங்ஙனம் உபயோகித்தால் ஜயங் கிடைக்குமென்பதை யுணர்வார்கள்; பிறர் தங்கள்மீது நம்பிக்கை வைக்கும்பொருட்டு என்ன செய்யவேண்டுமென்றறிந்து பல வழிகளைக் கையாடுவார்கள்; கணக்கில் புலிகள்; காரியத்தில் நிபுணர்; கடவுள் விஷயத்தில் பாலகர்கள். இந்த ஒரு சங்கதியில் மாத்திரம் அவர்கள் புத்தி செல்வதில்லை.

இனி, பச்சைமாறிப் பவனந் தோன்றுதற்கு முன் செய்யவேண்டியதைச் சிந்திப்போம். அழகும் ஆண்மையும் நிறைந்து திரண்டு வளர்ந்த மகனொருவனைப் பார்க்க நாம் களிப்படைகிறோம். அவனுடைய புதிய மனம் விசனங்களாலும் வியாகுலங்களாலும் இன்னும் சலிப்படையவில்லை.

அவனுடைய நடை காம்பீரமாயிருக்கிறது; முகத்தில் மலர்ச்சி குடிகொண்டிருக்கிறது. எதிர்த்தவரை எளிதில் அடங்கச்செய்யும் தேகவலிமை உடையவனுயிருக்கிறான். தான்கொண்ட நோக்கத்திற்கு இடையூறாக வருவதை அவன் ஒரு பொருட்டாய் நினைப்பதில்லை. அபாயங்களைக் கண்டு விலகாமல் அவற்றைத் தேடிப்போய்த் தன் திறமையை விளக்க விரும்புகிறான். ஊக்கம் மிகுந்து உற்சாகம் நிறைந்து உன்மத்தன்போல் துள்ளுகிறான். எல்லாம் வேடிக்கையும் விளையாட்டாகவுமிருக்கின்றன. நண்பர்களோடு சல்லாபமாய்ப் பேசி, உல்லாசமாய்க் காலங் கழிக்கிறான். அவனுடைய யோசனைகளுக் களவில்லை. தன்னால் முடியாததொன்றில்லையென்றெண்ணிக்கொள்ளுகிறான். கனவின்றித் தூங்கி யெழுந்து, கருத்தின்றி யங்குமிங்குந் திரிந்து காண்பதிலெல்லாங் களிப்படைந்து கண்டவற்றைத் தின்று கல்லையும் ஜீரணஞ் செய்து கண்களில் நீர்பெருகச் சிரிக்கிறான். இளமையின் பெருமை என்னே! பச்சையின் மாட்சி என்னே! ஐயோ, இந்த இளமை மாறுமே; பச்சை பழுக்குமே. செழித்துத் தழைத்து ஓங்கி வாய்த்து வளர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கும் இளமையாகிய இச்செடியிலுள்ள பூக்கள் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன! இவை நிறமும் மணமும் நிறைந்து விளங்குகின்றனவே! மலர்ந்தவை உலர்ந்துபோகுமுன் இவற்றைப் பறித்து நமது ஐயன்முன் பரிமளம் வீசவைக்கவேண்டாமோ? வாடியுலர்ந்தபின் அவற்றை வையகம் படைத்தவனுக் களிப்பீரோ? வற்றி வதங்கியபின் அவை வழிபாட்டுக்குதவுமோ? ஆதலின் இளமையின் வலிமையும் ஆண்மையுமிருக்கும்போதே அவற்றை யொடுக்கி ஆண்டவனுக்குத் தொண்டு புரிவது அழகு.

கிழவர்கள் சாதுக்களாயிருப்பதில் சிறப்பொன்றுமில்லை; வயதுசென்றவர்கள் தியானத்திலிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை; விருத்தாப்பியர் நல்லவர்களாயிருப்பதில் விசேஷமொன்றுமில்லை, பலங்குறைந்து பற்றுகளொழிந்து ஐம்புலன்களடங்கி வருங்காலத்தில், இறைவனை இரவும் பகலும் நினைந்து இரங்குவது எளிது. வாட்டமும் வருத்தமுமடைந்து நொந்து மெலிந்தபின், பிறர் குற்றங்களைப் பொறுத்தலில் மேன்மை யென்னவிருக்கிறது. நோக்காடு நிறைந்த சாக்காட்டில் தர்மசிந்தை தானேவரும். இன்பங்களை நுகர இயலாதிருக்கும் பருவத்தில் கெட்ட சிந்தையின்றி யிருப்பது சாதாரணம். ஆகையால் சிறுவர்களும் வாலிபர்களும் நல்ல வயதிலிருப்போரும் தத்தம் காலத்திலேயே நன்னெறியைக் கைப்பிடித்து நலம் பெற்று வாழ்வார்களாக.

இவ்வதிகாரத்தை முடிக்குமுன் நாம் கூறவேண்டிய தொன்றுண்டு. வயது முதிர்ந்து வாழ்வின் முடிவை நெருங்கி நிற்கும் கிழவனுக்கும் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில் வளருகின்ற பிள்ளைக்கும் சிலவற்றில் மிகுந்த ஒற்றுமையுண்டு. பல் விழுதலும், தலை வழுக்கையாதலும், நடக்க முடியாது தள்ளாடுதலும், உரை குழறுதலும், அன்னமிறங்காமையும் நாம் கருதத்தக்கன. புறத்தில் நாம் காணும் இவ்வொற்றுமையைச் சில சமய

களில் அகத்திலுங் காணலாம். கவனமின்மையால் ஒன்றுகிடக்க, மற்றொன்று கூறல், கேட்டதையெல்லாம் நம்பிக்கொள்ளுதல், மற்றவர் சிரித்தலைக்கண்டு சிரித்தல் (தன் மனத்தில் காரணம் விளங்காமல்), ஆகிய இன்னும் பல செய்கைகளில் இறக்க விருக்கும் வயோதிகர், பிறந்து வளருங் குழந்தைகளை யொத்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம், முதுமையில் இளமை தோன்றுகிறது. பச்சையும் பவளமுங் கூடுகின்றன. முதுமையின் இளமை தோன்றுமுன், இளமையில் முதுமைமை யடைவது சாலவும் நன்று.

K. P. சந்தோஷம், B.A., L.T.
(Voorhee's College), வேலூர்.

மாதர் நீதி மஞ்சரி.

(381-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இஃதிங்ஙனமாக, பெண்கள் கல்விகற்பது உசிதமல்லவென்று கூறுவோர், தம் கக்ஷிக்குச சாதகமாகக் காட்டும் காரணங்களிலும் ஓரளவு உண்மையுண்டெனினும், அக்காரணங்கள் ஊற்றுக்கு நிற்கக் கூடியவையல்ல. அன்றியும், கல்வியானது ஒருவருடைய இயற்கைக் குணத்தையே விருத்தி செய்யக்கூடியது. திருஷ்டாந்தமாக நாம் பார்க்கிறபடி நியாயாதிபதிகள் நியாய வாதிகள் முதலிய இராஜாங்க உத்தியோகங்களிலுள்ளவர்களில் எத்தனையோபேர் சிறந்த கல்விகற்றவர்களா யிருந்தும், 'பொதுஜன சௌகரியத்தின்பொருட்டே நாம் இத் தொழிலில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்' என்னும் உணர்சசியின்றித், தங்கள் நிலைமையை யறவே மறந்து பரிதானம் வாங்குதல், அநியாயத் தீர்ப்பு கூறல், பொய்யை மெய்யாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும் தரித்தல், ஏழைகளை வாயில் வந்தவாறு வைதல் முதலிய தீக்காரியங்களை யியற்றுகின்றனரல்லவா? இதற்குக் காரணமென்ன? 'அதிகாரத்திற்கும் பணஞ் சம்பாதிப்பதற்குமே நாம் கல்வி கற்றோ'மென்பது அன்னார் கருத்து. இது கற்றோர் குற்றமேயன்றிக் கல்வியின் குற்றமன்று. நல்ல குணவானிடம் செல்வமிருந்தால், அச்செல்வத்தை அவன் தரும முதலிய நன்மார்க்கத்திற் செலவிடுவான். துஷ்டனிடமிருந்தால் கொலை, சூது, குடி முதலாகிய துன்மார்க்கத்திற் குபயோகப் படுத்துவான். இது செல்வத்தின் குற்றமன்று. இராவண கும்பகர்ணர் செய்த தவம் தீமைக்கேதுவாகவும், விபீஷணன் செய்த தவம் நன்மைக் கேதுவாகவுமானதேன்? தவம் ஒன்றேயன்றோ? இதுபற்றியே பெரியோர்,

சங்கையறப் படித்தாலும் கேட்டாலும்
பிறர்க்குறுதி தனைச் சொன்னாலும்
அங்கணுலகிற் சிறியோர் தாமடங்கி
நடந்துகதி யடைய மாட்டார்.

எனக் கூறியுள்ளார்.

ஆகையால், என்னருமைக் கண்மணிகளே! அநித்தியமாகிய உலக

போகமொன்றையே விரும்பி கற்கப்படுங் கல்வி எவ்வகைத் தீச்செயலுக்கும் சாதகமாயிருக்கும். கல்வி கற்போர் அதனால் அடையவேண்டிய பயனின்னதென வுணர்ந்து கற்றால்மாத்திரம், அவர்கள் ஆண்பாலராயினும் சரி, பெண்பாலராயினும் சரி, அப்பயனை அவசியம் அடைவர். எனினும், துஷ்ட சுபாவிகளும் கல்வி கற்றிருப்பின் எப்படியும் ஒருகாலத்தில் தங்கள் குற்றங்களை யுணர்ந்து நல்வழிப்படுவர். ஆதலின் எச்சுபாவ முடையோர்க்கும் கல்வி அவசியமானதே.

நிற்க, பெண்கள் எத்தகைய கல்விக்கேற்றவர்களென்னும் விஷயத்தில் பலர் பலவாறான அபிப்பிராயமுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். சாதாரணமாக எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்திருந்தால் போதுமென்பார் ஒரு சாரார். தற்போது கற்றவர் வகுப்பிற் சேர்ந்த பெண்களிற் பெரும்பாலோர் அத்தகைய குழந்தைக் கல்வியுடையோரே யாவார். இது கல்வியின்பாற் படுமோ? தோராமற் கற்றது கல்வியேயன்று. இத்தகைய கல்வியினிடத்தில் என்ன பலனை எதிர்பார்க்கமுடியும்? இக்கல்வியே அகங்காராதி துர்க்குணங்களுக்குப் பெரும்பாலும் கருவியாகும்.

மற்றொரு சாரார் ஆண்களைப்போலவே பெண்களும் ஆங்கிலங்கற்று, பட்டங்களை யடைந்து, உத்தியோகங்களிலமர்ந்து திரவியஞ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பர். இக்கல்வியும் புருடனை மதியாதிருப்பதற்குக் காரணமாகும். பார்யா புருஷர்களுக்குள் பரஸ்பரம் இருக்கவேண்டிய அன்பிற்கு இது பெருந்தடை யுண்டாக்கும். இக்கொள்கை அன்னிய நாட்டினருடையதாகலின், எவ்வளவுதான் அவர்களைப்போல நடிக்க முயலினும், சில சமயங்களில் வெறுப்பையுண்டாக்கி வேதனைப்படுத்தும். அவ்வன்னிய நாட்டாரும் பெண்களைப் புருடர்களைப்போல எல்லாத் தொழிலுக்கும் அனுமதிக்காமல் சில குறிப்பிட்ட தொழில்களில் மாத்திரம் பிரவேசிக்கவிடுவதால் அது இயற்கைக்கு மாறானதென்பது வெளியாகின்றது. மேலும் அக்கல்வி, ஒழுக்கத்தை நோக்கமாக்கொண்டது மன்றாம்,

இவ்விரு முறைகளையும் விட்டு, பெண்களுக் கெத்தகைய கல்வி வேண்டுமென்பதைக் கூறுகிறேன். க்ருஹிணி, மனைவி, இல்லாள் முதலிய பெயர்கள் பெண்களுக் கிடப்பட்டுள்ளதை யாராய்ந்து நோக்குமிடத்து அவர்கள் வீட்டுக்காரியங்களுக்கே ஏற்றவர்களென்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகவே, அவர்களது தொழில்களை யுணர்ந்து அவற்றிற்கேற்ற கல்வியே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும். கணவனைத் தெய்வமாகப் பாவித்து அவன் இதத்தையே கோரி, அவன் பிரியம்போல் நடந்து, கற்புநிலை தவறாது மனவொற்றுமையுடன் வாழ்தல், வரவுக்குத் தக்கபடி சிக்கனமான செலவு செய்தல், குடும்ப நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் நேரினும் பொறுமையுடன் சகித்தல், மாமன் மாமியரைத் தந்தைதாயரைப்போற் கருதி யுபசரித்தல், பக்குவமாக உண்டி சமைத்தல், வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்தல், பிள்ளைகளைச் சன்மார்க்கத்திற் பயிற்றல் முதலிய அவர்கள் தொழிலுக்கேற்றபடி இராமாயணம் மகாபாரதம்

போன்ற கற்பரசிகளின் சரித்திரங்கள், கணிதநூல், குறள் நாலடியார் போன்ற நீதி நூல்கள், பாகசாஸ்திரம், சுகாதார நூல், வைத்திய முறைகள், தையல் முதல்யவற்றைக் கற்பிக்கவேண்டும். இலக்கணம், பூகோளம், தேச சரித்திரம் இவற்றைக் கற்பதும் குற்றமாகாது.

நாவல்களென வழங்கும் நவீனங்களும் வாசக யோக்கிய முடையவையென அறிஞர் பலர் அபிப்பிராயப்படினும் அவற்றில்பல குறைகல்வியுடையோராலும், பலவகைப்பட்ட கொள்கையுடையோராலும் எழுதப்பட்டு வருதலின், கண்டகண்ட கதைகளையெல்லாம் வாசிக்காமல் தக்க பெரியோர்களால் எழுதப்பட்டவைகளையே தேர்ந்து வாசித்தல் வேண்டும். பொதுவகையாற் கூறுமிடத்து நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் மாதர் குணத்திற்கு யாதொரு ஹானியுமுண்டாக்காது அவற்றைப் பெருக்கத்தகுந்த நூல்களே பெண்களுக்கேற்றவை யென்னலாம்.

மாதர்களே! இதுகாறும் நான் விளக்கிக் கூறியவற்றிலிருந்து பெண்களுக்கு கல்வி யவசியமென்றும், குறைகல்வியும் தகுதியற்ற உயர்கல்வியும் உபயோகமற்றவை யென்றும், பெண்களுக்கேற்ற கல்வி முறை இன்னதென்றும் நீங்கள் அறிந்துகொண்டீர்களல்லவா?

மரகதம்:—அருமைத்தாயே! தங்கள் பிரசங்கத்தால் எத்தனையோ முக்கியமான விஷயங்களை யறிந்தோம். நீங்கள் கூறியவை யாவும் எங்களுள்ளத்தில் பசுமரத்தாணிபோற் பதிந்தன. மாதர்குணம் நான்கெனக் கூறினீர்களே அவற்றை விளங்க உரைக்கக் கோருகிறேன்.

மனோன்மணி:—குழந்தாய்! தக்கதே வினவினை. பெண்களாகப் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும் அவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். இப்போது பொழுதுபோய்விட்டது. உங்கள் அப்பா வரும் வேளையாயிற்று. வீட்டுக் காரியங்களும் அநேகமிருக்கின்றன. நாளையதினம் அவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லுவேன். வீட்டிற்குப் போகலாம் வாருங்கள். (போகிறார்கள்.) (தொடரும்.)

பூ. ஸ்ரீனிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
இராணிப்பேட்டை.

ஓர் பாதிரியின் அதிசயச் செயல்.

கிருஸ்தவப் பாதிரிமார் நம் நாட்டில் பாடசாலைகள் வைப்பதும், தருமச் செயல்கள்போல் அவர்கள் செய்யும் வேறு காரியங்களும், நம்மவர்களைக் கிருஸ்து மார்க்கத்தில் சேர்க்கவேண்டியதற்காகச் செய்யும் தந்திரங்களேயாகும். ஆகையால் அவர்கள் பாடசாலைகளுக்கு நமது மக்களை யனுப்பலாகாதென்று அடிக்கடி பல பத்திரிகைகளிலும் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், பட்டபின்பே புத்திவரும் சுபாவமுடைய நம்மவரில் பெரும்பாலார் இன்னும் அதைக் கவனியாமலேயிருக்கிறார்கள்.

இப்போது ஆம்பூரில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தைப்பற்றி ஈண்டு கூறு கிறோம். இதனாலேனும் நம்மவர் உண்மையறிந்து இனியேனும் எச்சரிக் கையாய் நடந்துகொள்வார்களென்று நம்புகிறோம். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி 14-3-24-இல் வெளியான "ஹிந்து" பத்திரிகையில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ S. மூர்த்தி என்பவரால் வரையப்பட்ட சங்கதியைச் சுருக்கமாக ஈண்டு வெளியிடுகிறோம்.

"கடந்த 10 அல்லது 12 வருடங்களாக இவாஞ்செலிகல் லூதரன் மிஷின் பாதிரிமார்கள் இப்பிரதேசங்களில் அன்னிய மதஸ்தரைக் கிருஸ் ஸ்தவராக்கும் வேலையைச செய்து வருகிறார்கள். அதனால் இப்போது ஆம்பூரிலும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள இடங்களிலும் சுமார் 300 பேர் கிருஸ் துமார்க்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலர் தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுவோரே யாவர். கடந்த நவம்பர்மீ ரெவரெண்ட் போரியாக் என்ற பாதிரியார் மேற்கண்ட வேலை யின் தலைமை ஸ்தானத்திற்கு வந்தார். அவர் அங்குள்ள மிஷன் உயர் தரப் பாடசாலைக்கு (ஹைஸ்கூல்) மானேஜராகவும் அமைக்கப்பட்டார். அவர் வேலையை யொப்புக்கொண்ட வுடனே முதலில் செய்த காரியம் என்னவெனில், மேற்படி பாடசாலையிலிருந்த ஹிந்து உபாத்தியாயர்களை யெல்லாம் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார். பிறகு தமது பாடசாலையில் வாசிக்கும் பிள்ளைகளைக் கிருஸ்து மார்க்கத்தில் சேரும்படி பலவந்தப் படுத்தி, அப்படிச் சேர மறுத்தவர்களுக்கு அவர்கள் நடக்கையைப்பற்றி நற்சாட்சிபத்திர மளிக்கமாட்டேனென்று பயமுறுத்தினர். இது விஷய மாக ஜில்லா கல்வியிலாகா அதிகாரி செய்த விசாரணையைப்பற்றி யிப்பத் திரிகையில் (ஹிந்து) வெளியிட்டிருக்கிறோம். பாதிரியார் பிள்ளைகளைக் கிருஸ்தவ மதத்தில் சேரும்படி வற்புறுத்திய விஷயத்தைப்பற்றி ஜில்லா கல்வியிலாகா அதிகாரி கேட்டபோது, அப்பாதிரியார் "இந்தியச் சிறுவர் களின் கல்வியைப்பற்றி நமக்கு அக்கரையில்லை. இவர்களைக் கிருஸ்தவர்க ளாக்குவதற்கே நாம் இங்கு வந்திருக்கிறோம்" என்று கூறினர்.

* * * * * *

நேயர்களே! இப்பாதிரியார் உண்மையைக் கூறியதைப்பற்றி நாம் சந்தோஷமடைகிறோம். பாதிரிமார்கள் சம்பளத்திற்கு இங்கு வந்து வேலைசெய்வது நம் நாட்டார் கல்விகற்கவேண்டுமென்பதற்கல்ல. நம்ம வரை யெத்தந்திரத்தாலேனும் கிருஸ்துமதத்திற்கிழுப்பதே அவர்கள் நோக்கம்.

இந்த உண்மையை யொரு பாதிரியாரே கூறக்கேட்ட பின்பேனும், நம்மவர்கள் கல்வி கற்பதற்காகத் தம் மக்களை யவர்கள் பள்ளிகளுக்கனுப் பாமலும், வீட்டிலுள்ள பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதற்காகப் பைபில் உமன்களை வீட்டில் சேர்க்காமலும் எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டியது நம் கடமையாகும்.

" தனித் தமிழ்ப் பாதுகாப்பு."

சித்திரைமாத ஆனந்தனில் 372-ம் பக்கத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி யெழுதியதற்கு என்னுடைய மறுப்புரையாவது, நாகை நீலாம்பிகை அம்மையாருக்குப் பதிலாக, தன் பெயரும் குறிப்பிடாமல் "ஓர் தமிழன்" யென்னும் கையொப்பமிட்டு வரைந்துள்ளதை நான் படித்து சந்தோஷமும் வருத்தமும் இரண்டையுமடைந்தேன். சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாவது இன்னம் சில புதிய சங்கதிகளைச் சொல்ல நேரிட்டதைப்பற்றி. ஆனால் வருத்தமென்னவென்றால் நான் தமிழ்ப்பாஷையை யெவ்விதத்திலும் தாழ்த்திச்சொல்லாமலிருந்தும், அதை ஸமஸ்கிருதத்திற்குச் சமமென்று நான் சொல்வதுடன் நிற்காமல் பத்திரிகாசிரியரும் அம்மாதிரியே குறிப்பு வரைந்திருந்திருந்தும், இம்மாதிரியான அபாண்டம் என்பேரிலேன் சுமத்தவேண்டும்? நிற்க,

(1) "தமிழ்" யென்னும் சொல்லுக்கு இனிமை யென்னும் பொருள் உண்மைதான். அம்மாதிரியே "சமஸ்கிருதம்" யென்னும் பதத்திற்கு-சம-கிருத-வென்றால் சமமாய்ச் செய்யப்பட்டது. அதாவது அழகுபொருந்தியது என்றே பொருள். அவ்விதமே தெலுங்குபாஷையும் தேன்போன்ற இனிமையுடையதென்றும், பேசவும், பாடவும் ஓசை இனிமையுடையதென்றும் தாங்கள் பிரஸ்தாபித்த திருவாளர் தீனதயாளு என்பவரே ஏழாவதாண்டு போதினியில் சம்மதித்துக் கூறியிருக்கிறார்.

(2) "ழ"கரம் தமிழின்கண் மாத்திரமிருக்கிறதென்றால் "F" (எப்) என்னும் (பிருவான) அக்கரம் ஆங்கிலேய பாஷையி லிருக்கிறதேயொழிய நம் பாஷைகளில் இல்லை. ஆனால் இதுபோன்றவைகள்தான் ஒரு பாஷைக்கும் மற்றொரு பாஷைக்குமேற்படும் வித்தியாசங்கள்.

(3) ஸ்ரீமான் மாணிக்க நாயக்கரவர்களை நான் நேரிலறிவேன், அவர் இந்த ஊருக்குப் பிரசங்கம் செய்ய வந்திருந்தபோது அவருடன் பேசியதுடன் அவருடைய புத்தகங்களையும் அவர் தரப் பெற்றேன். பிற்பாடு கடித மூலமாயும் பல விஷயங்களைப்பற்றி யெழுதிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் சொற்களின் உச்சரிப்புக்கெவ்வளவு காற்று செலவென்னும் விஷயத்தில் அவருடைய அபிப்பிராயம் எனக்குத் தெரியாது ஆனால் காலம்சென்ற சங்கர நாராயண M. A. என்பவர் சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன் பிரசுரித்த அவரது தெலுங்கு, இங்கிலீஷ் நிகண்டில் நம்முடைய தெலுங்கு தமிழ் பாஷைகளைக் காட்டிலும் இங்கிலீஷ் பாஷையில் பதங்களைச் சுலபமாகவும் (தந்திபோல்) சீக்கிரமாகவும், அலுப்பில்லாமலும் உச்சரிக்கலாமென்று நீண்ட வியாசம் எழுதியிருக்கிறார்.

(4) திருவள்ளுவர் முதற்குறளில் நான் குறித்த "ஆதி," "பகவன்," "உலகு" யென்னும் மூன்று சொற்களில் முதல் இரண்டு பதங்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்லவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமல்லவா? அம்மாதிரியே அம்மையார் கையாண்டு என்னால் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட "இலக்கணம்,"

"தெய்வம்," "காலம்" என்னும் மூன்று பதங்களில் முதல் இரண்டும் ஆரிய மென்பதில் ஐயமுண்டோ!

வாலாஜா—துரைசாமி அய்யர்.

குறிப்பு:—சஞ்சிகையின் 372-ம் பக்கத்தில் குறிப்பிட்ட விஷயத்தை வரைந்தவர் தம் விலாசத்தை நமக்குத் தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் அவர் தாம் நாகை நீலாம்பிகையம்மையாருக்குப் பதிலாக அதை வரைந்ததாய்க் கூறாததால் நாம் அந்த வியாசத்தில் அம்மையாரைச் சம்பந்தப்படுத்துவதற்கு ஒரு காரணமுமில்லை.

இப்பாரத நாடாகிய புண்ணிய பூமியில் அனாதிகாலந்தொட்டு ஆரியம், தமிழ் என்ற இரண்டு மொழிகளும் வழங்கி வருகின்றன. இரண்டிற்கும் பரமசிவமே முதற்குருவென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மனிதன் அடையவேண்டிய பேறுகளனைத்திலும் மேலானது ஆன்மஞானமே. அத்தகைய ஞானத்தை அடையும் மார்க்கத்தைக் கூறும் நூல்கள் இந்த இரு மொழிகளிலுமே உள்ளன. ஆகையால் நாம் ஒன்றைத் தாழ்வுபடுத்திக் கூறக் காரணமில்லை. அப்படிக் கூறுவது நன்மையுமன்று. அய்யரவர்கள் இவ்வியாசத்தை வரைந்தது முக்கியமாகத் தாம் தமிழைத் தாழ்வுபடுத்திக் கூறக் கருதவில்லை யென்பதை வெளியிடற்கேயாகும். ஆகையால் இந்த விஷயம் இதோடு முடிவுபெற்றதாகவே கருதப்படவேண்டும்.

பத்திரிகாசிரியர்.

நமது பஞ்சாங்க எச்சரிக்கை.

கடந்த நான்கு வருடங்களாக நமது "ஆனந்தபோதினி" சுத்த திருக்கணித பஞ்சாங்கம் வெளியாகி வருவதும், அது குற்றமற்றதென்றும் சோதிடர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் அவசியமான அம்சங்கள் யாவும் அடங்கப்பெற்றுள்ளதென்றும், யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவதும் நேயர்கள் அறிந்தவிஷயமே. கடந்த துந்துபிஹூ நமது பஞ்சாங்கத்திலிருந்த விஷயங்களை யெடுத்து பூவிருந்தவல்லி சு. து. மாசிலாமணி முதலியார் என்பவர் தமது பஞ்சாங்கத்தில் பிரசுரித்துக்கொண்டதற்காக பிரஸிடென்ஸி மாஜிஸ்டிரேட் அவர்களால் அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இதைப் பற்றிய தீர்ப்பை துந்துபிஹூ ஆவணிமீ வெளியான நமது சஞ்சிகையின் 73-ம் பக்கத்தில் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

அதே பூவிருந்தவல்லி சு. து. மாசிலாமணி முதலியார் இவ்வருடம் "ஷண்முகானந்தபோதினி பஞ்சாங்கம்" என்று பெயரிட்டு, வெளிப்பார்வைக்குத் திடீலென்று பார்த்தால் நமது பஞ்சாங்கம்போலவே தோன்றுமாறு சுந்தரவிலாச அச்சுக்கூடத்தில் அச்சியற்றி வெளியிட்டிருக்கிறார். நாம் "ஆனந்தபோதினி" என்ற சஞ்சிகையைப் பிரசுரித்து வருவதால் நமது பஞ்சாங்கத்திற்கு "ஆனந்தபோதினி பஞ்சாங்கம்" என்று பெயரிட்டோம்.

அவரோ "ஷண்முகானந்தபோதினி" என்ற ஒரு சஞ்சிகையில்லாமலேயிருக்க அப்பெயர் இட்டிருக்கிறார். ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதற்குக் காரணம் இதை வாசிப்போரே எளிதில் உணரலாகும்.

ஆகையால் நமது பஞ்சாங்கத்தை வாங்க விரும்பும் நேயர்கள் "ஷண்முகானந்தபோதினி" என்ற பெயரால் ஏமாற்றமடையாமல் வெறும் "ஆனந்தபோதினி" என்ற வார்த்தையும், அடியில் "C G. ராஜன், B.A. (Mathematics) அவர்களால் கணிக்கப்பட்டு, "ஆனந்தபோதினி" பவர் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது" என்ற வாக்கியமும் இருக்கின்றனவாவென்று கவனித்துப்பார்த்து வாங்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

நாகவேடு-நா. முனிசாமி முதலியார்.

ஆரிய சித்தாந்தம்.

(தெய்வம்—பக்தியோகம்.)

(384-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பக்தியோகம் என்பது கடவுளினிடத்தில் மனதைச் செலுத்துவதாகிய அன்பு. பக்தியென்பது அன்பு என்று பொருள்தரும். இதனால் பக்தி என்பது வடமொழியும் அன்பு என்பது தென்மொழியுமாமென்றறியக் கூடும். அன்பு என்பது ஒருவகையான உள்ளத்தின் நெகிழ்ச்சியாம். அது புத்திரன் மனைவி சகோதரர் சிநேகர் இவர்களிடத்திலுண்டாகும் அன்புபோல்வதன்று. அறியப்படாத உலகங்கடந்த பரம்பொருளிடத்து வைக்கும் ஆசையே பக்தியாம். எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாருக்கு மேற்பட்ட சச்சிதானந்தப் பரசிவத்துக்கு நாம் அடிமையாயிருக்கிறோம் என்கிற உள்ளக்கிளர்ச்சியா லுண்டாவதாம்.

உலகவின்பமெல்லாவற்றிலும் வெறுப்புண்டாய்ச் சப்த தாதுக்களாலாக்கப்பட்ட தன் சரீரத்தினிடத்தும் வெறுப்புண்டாய்ப் பரம்பொருளின்கண் சித்தத்தைச் செலுத்துவதே பக்தியாம். இவ்வன்புந் தலையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பு என்று மூவகையாம். இவை முறையே ஒன்றினொன்று தாழ்ந்தது. தலையன்பே பக்தியோகத்துக்குரியதாம். இவ்வன்பு பல ஜன்மப் பழக்கங்களினாலுண்டாவது. பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாகவும் உண்டாகும்.

"உலகர்சே ருறுதிப் பயனெவற் றினுக்கு
முறைவிடமாய்த் துயர முழுதும்
விலகுறத் துமிக்குங் கணிச்சியா மின்றாள்
விரைமலர்க் கியற்றுமெய்ப் பக்தி
அலகிலாப் பிறவி தொறும்புரி தவத்தா
லல்லதெவ் வாற்றினு மரிதே
நலமதொன் றடைதற் குறுமிடை யூறு
நாதனே பலவுள வன்றே."

என்ற ஆன்றோர் வாக்கானுணரப்படும். ஏனெனில் மனைவி மக்கள்

அன்னை பிதா முதலிய சுற்றத்தாராலும், பொருளீட்டுந் தொழின் முயற்சியாலும் நேரிடக்கூடிய இடையூறுகள் பல. பகைவருந் தீங்கிழைப்பர். இவைகளையெல்லாம் பொருள் செய்யாமல் சிந்தை தடுமாற்ற மடையாது நிற்பது வெகு கடினம். புண்ணியாத்மாக்களுடைய சகவாசத்தாலுங்கூட பக்தி உண்டாகும். இந்தப் பக்தியானது வம்சபரம்பரையா யாராதிக்குந் தெய்வத்தினிடத்திலுண்டாகும். குரு உபதேசித்த சொரூபத்தினிடத்திலுண்டாகும். அல்லது தன் மனது விரும்பிய தெய்வ சொரூபத்தினிடத்திலுண்டாகும். நேர்ந்தபோது அந்தச் சொரூபத்தை யெப்போதுஞ் சிந்திப்பதினுற் பக்தியுண்டாகும்.

இந்தப் பக்தியைக் குருபக்தி, இலிங்க பக்தி, சங்கமபக்தி யென்று மூவகையாகக் கூறுகின்றார்கள். குருபக்தியாவது தனக்குபதேசஞ்செய்த குருவின் சொரூபத்தையே தெய்வ சொரூபமாகக் கருதி வழிபடுவது. இலிங்கபக்தியாவது ஆலயங்களி லெழுந்தருளியிருக்கும் விக்கிரக சொரூபம், பாணலிங்கம், சாளக்கிராம முதலியவற்றில் தெய்வபாவனை செய்தலாம். சங்கமபக்தியாவது தெய்வத்தைப் பக்திசெய்யு மடியாரையே தெய்வமாகவழிபடுவது. உயிரில்லாதபொருள்களினிடத்தில் வேதமந்திர தந்திரங்களால் பிரதிஷ்டிக்கப்படும் இலிங்க பக்தியைவிடச் சங்கமபக்தி சிறந்தது. அதைவிட குருபக்தி சிறந்தது. ஏனெனில் சச்சிதானந்த பரம்பொருளின் பிரகாசம் ஜடப்பொருள்களில் விளங்குவதைவிடச் சித் பொருள்களில் அதிகமாக விளங்கும். ஏனெனில் ஜீவான்மாவே சிவ சொரூபமாதலால். கலிகாலத்தில் தம்மைப்போன்ற மனித சொரூபத்தைத் தெய்வமெனக் கருத அநேகருக்கு மனம் நாணும். ஜடப் பொருள்களைக் களங்கமற்று வணங்கித் துதிப்பார்கள். இதனைக் கலிகால வியல்பென்று விட்டுவிடுவோம். எந்தச் சொரூபத்தினிடத்தில் தன் மனம் உருகுகிறதோ அந்தச் சொரூபத்தையே வழிபடவேண்டும். அதுவே பெரும்பயனளிக்கும்.

இனி யிம்மூன்றையும் விடச் சிறந்த தெய்வ சொரூபமுமுண்டு. அது மாதா பிதாக்களின் சொரூபமாம். இதனையே மாதுர்ப்பக்தி, பிதிர்ப்பக்தி யென்று நூல்களாற் புகழ்ந்து கூறப்பட்டது. இதன் மகிமை யளவு கடந்தது. இதனையொரு குருவினிடத்தில் உபதேசம் பெறவேண்டியதில்லை. ஆயினும் இந்தச் சொரூபங்களும் தெய்வவாராதனைக்குச் சிறந்த உருவங்களாமென்று நூல்களாலும் குருவினாலுமே யறியத்தக்கது. மாதா பிதாக்களிடத்தில் புத்திரர்களுக்கு இயற்கையிலேயே பக்தி யுண்டாயிருக்கும். அதனுண்மையை யுணர்ந்து அவர்களிடம் பக்தி செலுத்துவது எளிதாம். இந்தப் பக்தியினால் சகலமும் எளிதிற் கைகூடும். இதனைச் சிறுபொழுதிலேயே உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டே "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்றும் "ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று" என்றும் அன்னையார் உபதேசமொழி விளக்குகின்றது. மாதாபிதாக்களின் சொரூபத்துக்குப் பிற்பட்டதே மற்றது. ஏனெனில் ஜகதீசனுக்குக் கருணையே சொரூ

பமும் குணமுமாகும். அந்தக் கருணையினாலேயே ஜீவான்மாக்களுக்கு முக்தி யளிக்கும்பொருட்டுத் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கடவுள் சிருஷ்டித்தளித்தார். இந்தக் கருணையினாலேயே சிஷ்டர்களைப் பரிபாலித்தும் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷித்தும் வருகின்றார். கருணையினாலேயே பக்தர்களுக்கிரங்கிப் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து அனுக்கிரகிக்கின்றார். மாதா பிதாக்களது சொரூபத்தில் மறைந்து நிற்கும் சைதன்யப் பொருளுக்கும் கருணையே சொரூபமாமல்லவா? தாங்கள் பெற்ற குழந்தைகளிடத்தில் அவர்களுக்கும் அன்பும் கருணையு மளவுகடந்ததாம். தங்கள் புத்திரர்கள், தங்களை வழிபடும் குழந்தைகளினிடத்தில் கருணை யதிகமாகப் பெருகும். பெருகவே அந்தச் சைதன்னியங்களின் அனுக்கிரகம் புத்திரர்களிடத்தில் நிலைபெற நிற்கும். "பாசபத்தஸ்தாஜீவ: பாசமுக்தஸ்ததாசிவ:" என்று எழுந்த வேத வசனத்தால் ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் வேறற்றதென்று விளங்குகிறபடியால் மாதாபிதாக்கள் மனமகிழ்ந்து செய்யும் அனுக்கிரகம் சிவானுக்கிரகமேயாம். இதனால் மாதா பிதாக்களை யாராதிப்பதால் கடவுள் கருணையைச் சீக்கிரம் பெறலாகுமென்று கொள்ளவேண்டும். இதைப் பற்றி ஒரு சிறிய இதிகாசோபாக்கியான மிங்கெழுதவேண்டிய அவசிய மிருக்கிறது.

கௌசிகன் ஒரு பிரமசாரிப் பிராமணன். கடுந் தவம் செய்துகொண்டிருந்தான். ஒரு பெரிய ஆல விருட்சத்தின் நிழலில் தவம்புரிந்தான். ஒருநாள் ஒருகொக்கு அவன்மேலெச்சமிட்டது. பிராமணன் கோபத்தோடு கொக்கை நோக்கினான். உடனே கொக்குச் சாம்பலாய்விட்டது. அதனால் தனது தவத்தை மதித்து மகிழ்ச்சியடைந்து பக்கத்திலுள்ள கிராமத்திற்குப் பிக்ஷையெடுக்கச் சென்று ஒரு பதிவிரதை வசிக்கும் கிரகத்துக்குட் புகுந்து "பவதி பிக்ஷாந்தேகி" என்று கூறிப் பிக்ஷை கேட்டான். அந்தப் பதிவிரதை தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் உடனே வராமல் சற்றுத் தாமதித்து வந்தாள். பிராமணன் மிக்கக் கோபங்கொண்டு இப்படிக் காக்கச்செய்தது நியாயமல்லவென்று அவளை யெரித்துவிடுவதுபோல நோக்கினான். மாது "பிராம்மணா! நான் பதிவிரதை. எனக்குக் கணவனே தெய்வம். அவர் பணிவிடையிலிருந்த என்னை, நீர் கொக்கை யெரித்ததுபோல எரித்துவிடமுடியாது. உமக்கு இன்னம் தர்ம இரகசியந் தெரியாது. ஆகையாற் கர்வங்கொண்டுவிட்டீர். மிதுலைமாநகரத்தில் தர்மவியாதரென்று ஒரு வேடர்குலத்து மஹாத்மா விருக்கிறார். அவரிடம்போய்த் தர்மந் தெரிந்துகொண்டுவந்து பின் செய்யவேண்டிய தவத்தைச் செய்யும்" என்று கூறினாள். பிராமணன் திடுக்கிட்டு நாம் கொக்கை யெரித்தது இந்தம்மாளுக்கு எப்படித் தெரிந்ததோவென்று வியப்படைந்து உடனே மிதுலையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

மிதுலைபோய்ச் சேர்ந்ததும் தர்மவியாதரிருப்பிடத்தை விசாரித்துக்கொண்டுபோனான். அவர் ஒரு கடையில் மாமிசங்களை வெட்டி விற்றுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மனதுக்குள் வெறுப்படைந்து சற்று தூரத்

தில் நின்றுகொண் டிருந்தான். கொஞ்சநேரம் பொறுத்துத் தர்மவியாதர் கௌசிகனிடம் வந்து, பதிவிரதையினால் அனுப்பப்பட்ட நீர் என்னுடன் என் கிருகத்திற்கு வாருமென்று அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். பிராமணன் மிக்க வியப்படைந்து அந்தப் பதிவிரதை அனுப்பியதை யிவர் எப்படித் தெரிந்துகொண்டாரோ தெரியவில்லை, இது மிகவும் ஆச்சரியமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே அவர் பின் சென்றான். (தொடரும்)

சிவானந்தசாகரயோகீஸ்வரர்.

பகவத்கீதை வசனம்.

(390-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஏ பகவான்! தாங்கள் கொண்டருளிய இந்த அற்புதமான உருவமானது என்ன உருவமென்று என்னால் நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. இதனுடைய ஆதி, மத்தியம், அந்தம் இன்னவையென்று என்னாலறியக்கூடவில்லை. அழிவற்றதை, நான்மறைகளும் ஆராய்ந்து உபதேசித்ததை, மாயையாலுண்டாக்கப்பட்ட சகலத்திற்கும் அதிஷ்டானமாயிருப்பதை, முக்காலத்தும் உள்ள நித்தியத்தை, சகல தருமங்களும் பிறழாதபடி நிலைநிறுத்தும் நெறியுடையதை, பெருகுதலும் குறைதலுமில்லாததை, என் அநாதியான கடவுளை, கன்றைத் தொடரும் பசுவின் தன்மையாய் என் எதிர்நிற்கக் கண்டேன். சூரிய சந்திரர்களையே நேத்திரங்களாக வுடையதை, மிக்க ஒளியையும் உஷ்ணத்தையுமுடைய அக்னியை முகத்தில் உடையதும், உலகனைத்தும் தனது தேஜசால் தகிக்கப்பண்ணுவதுமாகிய தங்களுடைய சொரூபத்தை மிக்க வியப்போடு தரிசித்தேன்.

ஏ பரம்பொருளாகிய பகவானே! பூமி ஆகாயம் யாவும் நிறையும்படி உயர்ந்து, திக்குகளனைத்தும் சென்று நீக்கமின்றி உமது சொரூபத்தை வியாபிக்கச்செய்தால், அத்தகைய திரு உருவத்தைக் கண்டு துன்பமடையாதவர்கள் யாருளர்? சகல உலகங்களும் முழுதும் அச்சமுருவதைத் தேவரீர் காண்பீராக. தேவகணங்கள் வணங்கவும், மகாதபோதனர்களாகிய நாரதாதி மகரிஷிகள் துதிக்கவும், சித்தர்கணங்கள் கூட்டமாகக்கூடி நின்று வியந்து புகழவும் கண்டேன். அசுரகணங்களும் கந்தர்வர்களும் நெருங்கி இத்தன்மையரென்றறியத்தகாதவர்களையும் என்னெதிரிற் கண்டேன்.

எனது பரமபிதாவாகிய பகவானே! ஆகாய முற்றும் வியாபித்து, பலவித வர்ணங்களையுடையதாய், பேயின் தன்மையை யொத்த மூன்றாம் பிறைபோன்ற வக்கிர தந்தங்களையும், பெரிய வாய்களையும் உடையனவாகிய பற்பல முகங்களையுடைய இவ் விஸ்வரூபமானது அடியேன் அடையத்தக்கதன்மையதன்று.

சகல அண்டங்களும் தாமாகவே விளங்கும் எந்தையே! தாம் சகல உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், எல்லாம்தாமேயாகவும் நின்றதன்மை

யைக் கண்டேன். இதனால் அடியேன் கிருதார்த்தனானேன் எனினும், இந்த விசுவரூபத்தைக் காணக்காண எதற்குமஞ்சாத அடியேன் அந்தக்கரணமும் நடுங்குகிறது. நிற்கத் தைரியமுடையதாயில்லை. திக்குத் திசையொன்றும் தெரியவில்லை. அடியேனை யஞ்சேல் என்று அருள் செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(இப்போது அர்ச்சுனன் தான் ஜெயமடைவதையும், துரியோதனாதியர் அபஜெயமடைவதையும் காண்பதாகக் கூறுகின்றான்.)

ஏ பகவான்! துரியோதனாதியர் நூற்றுவரும் அவர்கள் சேனைகளும், அவர்களுக்குத் துணையாகவந்துள்ள அரசர்களும், எனது படைகளும் உமது நமனையொப்பான வக்கிரதந்தங்களிலகப்பட்டு நசுக்கப்பட்ட தேகங்களை யுடையவர்களாய், வாயுவால் மூண்டெரியும் அக்கினிக்கொப்பான உம்முடைய முகங்களிலே விழுவதைக் கண்டேன். சொலற்கரிய நதிகளனைத்தும் சாகரத்தை யடைவதுபோல், உம்மிடத்தினின்றும் உண்டான பிராணிகளனைத்தும் உம்முள்ளேயே பிரவேசிக்கக் கண்டேன். விட்டிற்பூச்சிகளனைத்தும் தீயில்பாய்ந்து மடிவதுபோல் எல்லாவுயிர்களும் தமது முகங்களில் வீழ்ந்து மடிவதைக் கண்டேன்.

ஏ விசுவரூபியாகிய பகவானே! பிரகாசம்பொருந்திய உமது முகங்களால் எல்லாப் பிராணிகளையும் உணவாகக்கொண்டழித்து, அந்த உணவு போதாமல் வெளியில் நாவை நீட்டி நீட்டி வெறுஞ் சுவை கொள்கின்றீர். இத்தகைய உக்கிர ரூபமான உம்மை இத்தன்மையரெனத் தெளிவாய் நான் அறியமுடியவில்லை. உமது செய்கையும் இன்னதென்று அறியக் கூடவில்லை. அடியேன்மேல் கிருபைவைத்து உம்மை உள்ளவாறு அருளிச் செய்யவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(இவ்வாறு பிரார்த்திக்கும் அர்ச்சுனனுக்குப் பகவான் தமது உண்மைச் சொரூபத்தையும், செய்கையையும் அருளிச் செய்கின்றார்.)

மேற்கண்டவாறு அர்ச்சுனன் தமது சொரூபத்தையும் செய்கையையும் உள்ளவாறு அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, யாவும் தானேயாகி எங்கும் நிறைந்து நின்ற பகவான் பின்வருமாறு அருளிச் செய்கின்றார்:—

ஏ பார்த்த! உன்னைத்தவிர இப்பூவுலகிற்குப் பாரமாயிருக்கும் சகலரையும் சங்கரித்து அவர்களுயிரைப் புசிக்க முயன்றேன். யுகம் முடிவாகும் அக்காலத்தில் யாவற்றையும் சங்கரிக்கும் கால ரூபமான பரமேசுவரன் நானாகவிருக்கிறேன் என்பதை நீ யறிவாயாக. இங்குள்ள துரியோதனாதியர் முதலிய அனைவர்களும் என்னால் மடிந்தார்களென்றே எண்ணிக் கொள்வாயாக. நீ கேவலம் நிமித்தமாத்திரமேயாவாய். நீ யமர் தொடங்கி இவர்களைச் சங்கரிப்பாயேல், அது உனது தருமமேயாவதோடு, ஜெயத்தையும் இராச்சியத்தையும், இப்பூமியின்கண் பிறந்தோரால் அடைதற்கரிய பெருங் கீர்த்தியையும் அடைவாய்.

இவ்வாறு பகவான் அருளிய மொழிகளைக் கேட்ட காண்டீபன் தன் கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பி, கண்களில் நீர்பெருக, உரைகுழற அச்சத்தோடும் அன்போடும் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாய்ப்பிடித்து ஆநிரைகளைக் காத்த மேகவர்ணனாகிய ஸ்ரீ கண்ணபிரானை நோக்கிப் பின்வருமாறு துதிக்கலுற்றான் :—

ஞானேந்திரிய முதலிய சகல இந்திரியங்களையும் நடத்தும் நாயகனே! வினையாகிய விலங்கை யறுப்பவரே! உமது கீர்த்தியைக் கேட்கில் தேவர்களும் சித்தர் கணமும் மனங்களித்து சந்தோஷமடைவார்கள். ஆனால் அசுரரும், இராக்கதரும் மரணதுக்கமடைவார்கள். சிவந்த திருக்கரங்களையும், திருப்பாதங்களையும், வாயையும், நேத்திரங்களையுமுடைய கரிய முகிலே! இருபத்தைந்து தத்துவ*ங்களாலும் அறியப்படாதவரே! நான்முகன்தாயே! முடிவில்லாதவரே! சத்து அசத்தைச் சேராதவரே! சத்து அசத்து யாவுமாய்ப் பரந்துள்ளவரே! பிழைக்கவேண்டுமென்று எண்ணியவர்களுள் உம்மை வணங்காதவர்களுமுண்டோ?

ஜகத் காரணரான ஆதிதேவன் நீரே. எல்லாச் சரீரங்களிலும் உயிராய் நிறைந்துள்ளவர் நீரே. ஒருவராலும் அறியப்படாதவரும் நீரே. முடிவுகாலத்தில் சகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் புகலிடமாயுள்ளவரும் நீரே. யாவற்றையும் அறியும் சர்வக்ஞர் நீரே. அறிவாலறியப்படும் பொருள்கள் யாவும் நீரே. நீதியுடைய யமனாய் யாவற்றையும் அழிப்பவர் நீரே. நீருங் காற்றும் தீயும் மண்ணும் வானும் நீரே. சகல உலகங்களையும் எப்போதும் உற்பத்திசெய்யும் மாதாவும் பிதாவும் நீரே. பாட்டனுக்குப் பாட்டனும் நீரே. ஆராய்ந்தறியவொண்ணாத ஸ்ரீ பகவானே! அழியத்தக்க என் பிறவிகளொழிவதற்காக அடியேன் உம்மைப் பல்லாயிரமுறை நமஸ்கரிக்கிறேன். என் தாயே! எனது மகத்தான சம்சார துக்கங்களனைத்தும் ஒழியும்படி மறுபடி நமஸ்கரிக்கின்றேன். ஓ எனது தந்தையே! உமது முன்பாகத்தும் பின்பாகத்தும் முறைப்படி நமஸ்கரிக்கிறேன். என் அன்பே! என் ஆருயிரே! தொலையாத இப்பிறவிப்பிணியின் வலிமை கெடும்பொருட்டு உம்மை எவ்விடத்தும் மீண்டும் வணங்குகின்றேன்.

[சர்வேசுரனுக்கு முன்பு, பின்பு, நடு, ஆதி, அந்தம் ஏதுமில்லையெனினும் பக்திப் பெருக்கால் அர்ச்சுனன் அவ்வாறு மொழிந்தனன்.]

(தொடரும்.) சீடன்.

கிறிஸ்தவர்களும் ஜாதிவித்தியாசமும்.

உலகத்திலுள்ள எல்லாராலும் போற்றுதற்குரிய நமது பாரத நாட்டிலுள்ள கிறிஸ்துவர்கள் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஜாதிவித்தியாசம் அதிக கேடுள்ளதாக இருக்கிறது. ஜாதிவித்தியாசம் கூடவே கூடாது என்று இயேசுபெருமான் போதித்திருக்க அதை நமது கிறிஸ்தவ சகோதரர்கள் எத்தனையோ விதத்தில் கைக்கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். இதைப் பற்றி ஆராயுமுன், இந்துக்களுக்குள் உள்ள ஜாதிவித்தியாசம் எப்படிப் பட்டதெனக் கவனிப்பது சாலச் சிறந்ததாகும்.

---

* ஞானேந்திரியம் 5, கருமேந்திரியம் 5, சத்தாதி 5, வசனாதி 5, அந்தக்கரணங்கள் 5. அதாவது தத்துவக் கூட்டங்களால் அறியப்படாதவர் என்பது பொருள்.

2. தற்காலம் இந்தியாவில் பல ஜாதிகளிருப்பினும் அவை யெல்லாம் பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்னும் இந்நால்வகைச் சாதியிலேயடங்கும். முற்காலத்தில் ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் தங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட வேலையையே செய்து வந்தார்கள். இதினிமித்தம் நமது இந்தியாவானது அதிக உன்னத நிலைமையிலேயே இருந்துவந்தது. தற்காலம் நாகரீகத்தில் தேர்ந்தவராகக் கருதப்படும் ஜாதியாரும், தேசத்தாரும் ஆடையுடுத்தவும் தெரியாது, காய், கனி, கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, காட்டு மனிதர்போல் சஞ்சரித்திருந்த காலத்திலேயே நமது இந்தியர் டெக்கா மலைவின் போன்ற மெல்லிய ஆடையணிந்து, தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும், சாஸ்திரப் பயிற்சியிலும, நாகரீகத்திலும், ஆசாரத்திலும், பெண்கல்வியிலும் உச்சநிலை யடைந்திருந்தார்கள் என்பதை தேச சரித்திர வாயிலாக அறியலாம். அக்காலத்தில் ஜாதி வித்தியாசத்தை ஒருவருக்கொருவர் பேதமாக எண்ணுமல், ஓர் குடும்பத்திலுள்ள தகப்பன், தாய், மூத்தான், இளையான் என்ற தோரணையில் அவரவர்கள் தொழிலைச்செய்தும், செங்கோலேந்தி மனுநீதி வழுவாமல் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் கருதி நடத்திய இந்திய மன்னருக்கு ஆறிலொருகடனை வரியாகச் செலுத்தியும், ஒருவருக்கொருவர் அடங்கித்தான் நடக்கவேண்டுமென்ற ஒற்றுமையோடுகூடிய மேலான எண்ணத்தையே கொண்டிருந்தார்களானதால் அவ்வுன்னத நிலைமையை அடைந்திருந்தார்கள். இதை உண்மையான சரித்திரவாயிலாக அறியலாம்.

3. வைசியர் சூத்திரருக்கு ஏற்பட்டது வர்த்தகமும் விவசாயத் தொழிலும். இவர்களிலேயே தீண்டக்கூடாதவர் என்று ஒரு சாரார் விலக்கப்பட்டதெப்படியெனில், விவசாயத்துக்குவேண்டிய உபதொழில்களும், கருவிகளும் செய்யச் சக்கிலியர், பறையர், பள்ளர்போன்ற சில தொழிலாளிகள் வேண்டியிருந்ததும், அவர்கள் செத்தமாட்டுத் தோலையுரிப்பது, தோல் பதனிடுவது, தோல் தைப்பது, பிணஞ்சுடுவது, தெருக்கூட்டுவது, சாக்கடை கக்கூஸ் சுத்தஞ்செய்வது முதலிய தொழில்களைச்செய்துவந்ததும், அதனுல் அவர்கள் எப்போதும் ஆசாரத்தையும், சுத்தத்தையும் கவனிக்கமுடியாது புறக்கணிக்க நேரிட்டதும், அதினிமித்தம் அவர்களை அந்த நிலைமையில் தீண்ட அருவருப்படைந்து சிலர் விலகி நின்றதும், மேற்படி தொழிலாளரும் தங்கள் தொழிலினிமித்தம் சற்று எட்டியே தங்கள் விடுதிகளை அமைத்துக்கொண்டு விட்டதுவும் சுபாவத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் ஒத்ததேயாகும்.

4. இவர்கள் செத்த மாட்டை உரிப்பது, தோல் பதனிடுவது முதலிய தொழில் செய்யும்போது அதினின்றும் உண்டாகும் துர்நாற்றம் ஊருக்குள் நுழைந்து சுகாதாரத்தைக் கெடுச்காமல், அவ்வித துர்நாற்றம் அதிகநாள் நீடித்தும், உக்கிரமாகவும் வீசும் தென்மேற்குக் காற்றினுல் ஊருக்குள் கொண்டுவரப்படும் என்ற நோக்கத்தின் பேரிலேயே மேற்படியார் சேரிகளை ஊருக்கு வடக்கிலாவது, வடகிழக்கிலாவது, கிழக்கிலாவது உண்டாக்கிக்கொண்டார்கள். இதை ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் பார்க்கலாம். ஊருக்கு மேற்கிலாவது, தென்மேற்கிலாவது, தெற்கிலாவது க்ஷ சேரிகளைப் பார்ப்பதருமையே.

5. இவர்களுக்குமேல் க்ஷத்திரியர் என்பார் யுத்தம் செய்வதைத் தொழிலாகக்கொண்டு அவரவர்களுடைய தொழில் முறைக்கேற்றவாறு கூடியவரையில் சாத்தியப்பட்ட வழிகளிலெல்லாம் ஆசாரத்தையும், சுத்தத்தையும்கடைபிடித்து வந்தனர். இது நிற்க, க்ஷத்திரிய வைசியரில் சில

ரும், சூத்திரரில் சிலரும் உணவு விஷயத்தில் வித்தியாசப்பட்டு மாமிசம் மச்சம்போன்ற பல ஆகாராதிகளை உட்கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். மாமிசம் புசிப்பவர்களிடம் மாமிசம் புசியாத ஒரு சாரார் அருவருப்படைந்து விலகி நின்றதும், நிற்பதும் இயற்கையே.

6. பிராமணர். இவர்களுக்கு வேதம் ஓதும் தொழில். மற்ற மூன்று ஜாதியாரும் உலகத்துக்கு வேண்டிய தொழில்களைச் செய்துகொண்டேயிருப்பதினாலும், ஆன்மார்த்தவிஷயங்களை ஆராய்ந்தறிய அவர்களுக்கு அவகாசமில்லாததினாலும், அப்படிப்பட்ட விஷயங்களைத் தெரிந்தும், கடவுளுடைய இலக்ஷணம், மனித ஜென்மம் முத்தியடையும் வழி இவைகளைத் தேர்ந்தும் அப்போதைக்கப்போது மேற்கண்ட முத்தரப்பட்ட ஜாதியாருக்குப் போதிப்பதும், சமையாசாரக் கொள்கைகளையும், சடங்காசாரங்களையும் நிறைவேற்றுவதுமே இவர்களுக்குத் தொழிலானபடியால் எப்போதும் ஆசாரம், சுத்தம் முதலிய சிறிதளவேனும் குறையாது கடைபிடித்தொழுகச் சமயம்வாய்ந்ததுவும், அதனால் இவர்கள் மற்ற ஜாதியாரை விட உயர்ந்தவர்களெனக் கருதப்பட்டதுவும் கவனிக்கப்படத்தக்க விஷயமாகும்.

7. ஆகவே ஈஸ்வர சிருஷ்டியில் மனிதரெல்லாம் ஒரே ஜாதியாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தும், தொழில், ஆசாரம், சுத்தம், உணவு முதலிய வற்றினாலேயே ஜாதிகள் பிரிந்து நின்றதென்பது வெள்ளிடைமலை. நமது குடும்பத்துக்குள்ளேயே ஒரு குழந்தை நரகலில் வீழ்ந்துவிட்டால் அக்குழந்தையைத் தீண்டவும், சுத்தமான இடத்தில் சேர்க்கவும் பிறர் சம்மதியாததையும், ஒருவர் சாப்பிடும் உணவு இன்னொருவருக்குப் பிடிக்காவிட்டால் ஒதுங்கி நிற்பதையும் பார்க்கிறோம். புராணங்களில் கூறியவாறு பிரம்மாவுடைய நெற்றி, புஜம், தொடை, பாதம் இவைகளினின்றும் நால்வகைச்சாதியார் தோன்றினார்களென்பது எப்படியிருப்பினும், உலக அனுபவத்தாலும் ஜாதி வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு மேற்கூறிய காரணமும் பொருந்துமல்லவா?

8. மேற்கூறிய ஜாதி வித்தியாசத்தாலேயே இந்தியாவில் ஒற்றுமைக்குறைவு ஏற்பட்டதென்பதும், அதினின்றும் இந்தியா அவ்வப்போது வேற்றரசர் கைக்குளகப்பட்டு கடைசியாக அடிமைப்பட்டிருக்கிறதெனக் கூறுவதும் உண்மையான விஷயத்தை ஆராய்ந்தறியாமற் சொல்லும் கூற்றேயன்றி வேறல்ல. இந்தியாமீது பலவேற்றரசர்கள் படையெடுத்து வந்ததற்கும், இந்தியருடைய ஒற்றுமை கெட்டுப் பிரதேசத்தினருக்கு அடிமைப்பட்டதற்கும் எழுதி முடியாத வேறு எத்தனையோ காரணங்களிருக்க ஜாதிவித்தியாசத்தைமட்டும் ஒரு காரணமாகக் கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாது. ஏனெனில் ஜாதிவித்தியாசம் இல்லையெனச் சொல்லிக்கொள்ளப்படும் ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுங்கூட அடிக்கடி யுத்தம் ஏற்பட்டு அதின் பலனாக குறிப்பிட்ட ஒரு பிரதேசம் ஒருகாலத்தில் ஆங்கிலேயரிடமும், சிலகாலம் பிரஞ்சுக்காரரிடமும், வேறு சிலகாலம் ஜெர்மானியரிடமும், ரஷியரிடமும் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? இவ்விஷயங்களிலிருந்தும், இஸ்ரவேல் ஜாதியார் எகிப்து தேசத்தில் 400 வருஷகாலம் அடிமைகளாய்ச் சேவித்தார்களென்று பைபிளில் (Bible) கூறியிருப்பதிலிருந்தும், உலக சரித்திரங்களிலிருந்தும், பல காரணங்களையிட்டு ஒரு தேசம் ஒரு காலத்தில் அடிமைப்பட்டும், இன்னொருகாலத்தில் சுயாதீனமடைந்துமிருக்கும் என்பது விளங்குகின்றதல்லவா?

9. மேனாட்டாரில் இன்னார் இன்ன தொழில்தான் செய்யவேண்டு

மென்ற கட்டுப்பாடு இல்லாததினாலும், எல்லாரும் மாமிசம் புசிப்பவர்களானதாலும் அவர்களுக்குள் தீண்டக்கூடியவர், தீண்டக்கூடாதவர் என்ற வித்தியாசம் ஏற்படக் காரணமில்லை யெனினும், இராஜ குடும்பத்தார் என்றும், பிரபுக்களென்றும், கனவான்களென்றும், தனவான்களென்றும், ஏழைகளென்றும் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசங்கள் பண்டைக்காலந்தொட்டு நாளதுவரை ஒழிந்தபாடில்லையே! ஆகவே எல்லாத் தேசங்களிலும் ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்டமுறையில் அந்தத் தேசத்துக்குத் தகுந்தவாறு ஜாதிவித்தியாசம் இருந்துகொண்டிருக்க இந்தியர் முறையைமட்டும் கண்டிக்கவருவது, "முதலாவது உன் கண்ணிலிருக்கிற உத்தரத்தை எடுத்துவிடு, பின்பு உன் அயலான் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பை எடுத்துவிட வழி தேடுவாய்" என்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றியதை வாய்ப்பேச்சோடு முடித்துவிட்டதாகவே கருதவேண்டியிருக்கிறது.

10. தற்காலம் இந்தியாவில் தொழில் முறைகெட்டு, பிராமணன் உத்தியோகம் செய்வதும், ஆதிதிராவிடன் வேதாந்தம் பேசுவதும், வியாபாரம் செய்வதும், எல்லா ஜாதியாரும் யுத்த வீரர்களாகப் பயிற்றப்படுவதும், இவ்விதமாக பற்பல ஜாதியாரும் பண்டைக்காலக் கட்டுப்பாட்டை விட்டு, அடிமைத்தனம், தரித்திரம் காரணமாகத் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பையே முக்கியமாகக்கொண்டு பற்பல தொழில்களைச் செய்ய முன்வந்துவிட்டதினாலேயே இனி தீண்டக் கூடியவர், தீண்டக்கூடாதவர் என்ற ஜாதிவித்தியாசங்களைப் பாராட்டக்கூடாது என்று மகாத்மா காந்தி போன்ற பல தேசாபிமானிகள் தேசமுன்னேற்றத்தைக் கருதி போதிக்கின்றார்கள். நம்மையாளும் காருண்ய கவர்ன்மென்டாரும் நமது நலத்தைக்கருதி ஜாதிவித்தியாசத்தை ஒழிக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருப்பது நமது முன்னோர்கள் செய்த புண்ணியத்தின் பலனேயாகும்.

11. ஆனால் ஜாதிவித்தியாசம் இல்லை இல்லை யென்று பறைசாற்றும் இந்தியக் கிறிஸ்தவர்களுக்குள் இந்தியாவிலுள்ள ஜாதிவித்தியாசமும், 9-வது பாராவில் கண்ட மேனாட்டு ஜாதிவித்தியாசமும் தாண்டவமாடுகின்றன. இதை நோக்குமிடத்து, குற்றம் செய்யாதவன்போல் வெளியில் பாசாங்குசெய்து அந்தரங்கமாகச் செய்பவனை விட, குற்றம்செய்து ஜெயிலில் அடைபட்டு, சர்க்கார் தண்டனையை அனுபவிக்கும் ஒருவன் பாவமற்றவனாகக் கருதப்படுவானல்லவா? அதுபோல் ஜாதிவித்தியாசம் உண்டு என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை அனுசரிக்கும் இந்துக்களைவிட ஜாதிவித்தியாசம் இல்லை யென்று சொல்லிக்கொள்ளும் கிறிஸ்தவர்கள் அவ்வித்தியாசத்தை இந்திய முறையிலும், மேனாட்டு முறையிலும் அனுசரிப்பதால் எவ்வளவு கொடூரமும், தேசத்துக்கும், கடவுளுக்கும், மனிதருக்கும் துரோகம் செய்ததாகவும் ஆகிறது என்பதை ஊசாறிப்பாருங்கள்.

12. முற்கூறிய இந்துக்கள் முறைமைப்படியுள்ள ஜாதிவித்தியாசம் சற்று இயற்கையைப் பொறுத்தது. இது பெரும்பாலும் ஆங்கிலமும் மேனாட்டு நாகரீகமும் பரவாத கிராமங்களில் வசிக்கும் கிறிஸ்தவர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு மேல்ஜாதி கிறிஸ்தவர்கள், கீழ் ஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆக இருவரும் காரணமாவார்கள். எப்படியெனில் ஆதித்திராவிடர் போன்ற கீழ்ஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மேல்ஜாதியார் தங்களிடம் அருவருப்பின்றி நெருங்கிப் பழகும்வண்ணம் நடை, உடை, உணவு சுத்தம் முதலியவற்றில் வெகுதூரம் முன்னேற்றமடையவேண்டும். இப்படிக்கின்றி கிறிஸ்தவர்களானவுடனேயே தாங்கள் எப்படி யிருந்தபோதி

லும் மற்றக் கிறிஸ்தவர்கள் ஜாதிவித்தியாசம் பாராட்டாது தீண்டவும் உணவுமாக இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்ப்பார்ப்பது பகற் கனவே யாகும். ஏனெனில் எல்லோரும் ஏசுக்கிறிஸ்துவல்லவென்றும், மனித னுடைய இயற்கை சுபாவம், அருவருப்பு முதலிய அவனை விட்டகலாது என்றும் அவர்கள் நினைக்கவேண்டும். மேல்ஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் அவர் களைத் தங்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளும்வண்ணம் அவர்களுக்குப் போதி த்து சகல விதத்திலும் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து, அப்படித் திருந்தினவர்களை உடனே யாதொரு வித்தியாசமும் பாராட்டாது தங்க ளோடு சேர்த்துக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கவேண்டும். இவ்விதமாக உப யகட்சியாரும் சேர்ந்தே ஜாதிவித்தியாசம் என்னும் பேயை ஒழிக்கவேண் டியது அவசியமாகும்.

13. இரண்டாவது கூறிய மேனாட்டு முறைப்படியான ஜாதிவித்தி யாசம் பட்டணங்களில் வாசஞ்செய்யும ஆங்கிலங்கற்று ஐரோபபிய நாக ரீகத்தில் கிடந்துழலும் ஒரு சாராரிற் பலரால் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. எப்படியெனில், ஆங்கிலங்கற்று உணவிலும், உடையிலும் ஐரோப்பியர் போல் வேடம்போட்டு நிற்கும் ஒருவன், தன் சொந்தக் கிராமத்தில் விவ சாயத்தொழில் செய்தும், அதற்குரிய இந்திய நாகரீகப்படி சாதாரணமும், அவசியமுமான உடையுடுத்தியும், தன் பிரயாசத்துக்குத் தக்கபடி கிடைக் கும் உணவையருந்தியும் காலங்கழிக்கும் தன் சகோதரர்களையும், பெற் றோரையும், உறவினரையும் அநாகரீகமுடையவர்களென்றும், புத்தியீனர் களென்றும், தன்னைச் சேர்ந்த ஜாதியாரல்லவென்றும் புறக்கணிக்கத் தலைப்பட்டுவிடுகிறான். தலையில் குடுமிவைத்திருப்பதும், பழைய சாதம் சாப்பிடுவதும் கூட இவனுக்குப் பெரிய அநாகரீகமாகத் தோன்றுகிறது! இவனுடைய மதியீனமும், செருக்கும் என்னென்றுரைப்பது! இப்படிப் பட்ட ஒருவன் தன் தகப்பனைத் தனக்கு வேலைக்காரனென்று தன்னைப் போன்ற ஒருவனிடததில சொன்னான் என்பதைக் கூற மனம் கூசு கின்றது!

14. ஆகவே இன்னும் எத்தனையோ விதமாகக் கிறிஸ்தவர்கள் ஜாதி வித்தியாசததை யனுஷ்டிக்கிறார்கள். விரிக்கிற் பல ஏடுகள் நிறையும், பேனாமுனையும் மழுங்கும். மேற்கூறிய விஷயங்களை நோக்குமிடத்து இந்திய முறைப்படி அனுசரிக்கும் ஜாதிவித்தியாசம் தொழில், உணவு, ஆசாரம் முதலியவற்றைப் பொருந்தியதாயிருக்கிறதென்றும்; ஐரோப்பிய முறைப்படி அனுசரிககும் ஜாதிவிததியாசம், போலிநாகரீகம், டாம்பீகம், ஆணவம்,கர்வம் முதலியவறறைப் பொருந்தியதாயிருக்கிறதென்றும் தெரி ந்துகொண்டதோடு முந்தினதைவிடப்பிந்தினது அதிககேடுள்ளதென்றும் தெரிந்துகொண்டோம். இதை நீக்கவேண்டுமானால் என்ன கற்றபோதி லும், எவ்வளவு பொருளிருந்தபோதிலும் போலி நாகரீகத்தையும், ஆடம் பரமான வாழ்க்கையையும் விட்டு,அவசியமும்,சாதாரணமுமான வாழ்க்கை யைக் கடைபிடித்து, கர்வம் என்ற பிசாசை ஒழித்து சுயதேச நாகரீகத் தை அனுசரிதது கடவுளிடம் உண்மையான பக்தியை வைத்து இவ்வித மாக நமது நடக்கைகளையும், கொள்கைகளையும் சகல விதததிலும் சீர்ப் படுத்தவேண்டும். இதற்கான அறிவையும், பலத்தையும், தைரியத்தையும் நமது பாரதமாதா பெற்றெடுத்த சிங்கங்களாகிய நமக்குக் கொடுத்து ரக்ஷிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதோடு இவ்வியா சத்தை முடிக்கிறேன்.

A. மேத்துசலா உபாத்தியாயர்,
போர்டு பெண்பாடசாலை,
ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம், திருச்சி.

குறிப்பு :—நமது சகோதரர் மேலே பகர்ந்தவாறு ஜாதிவித்தியாசம் வேறு உருவத்தோடேனும் எல்லா நாடுகளிலுமே இருக்கிறதென்பது உண்மையே. நம் நாட்டிலுள்ள ஜாதிபேதம், வைதீகம், ஆசாரம், தொழில் இவற்றைப் பொருத்தது ஆதியில் தொழிலாலும் யோக்கியதையாலும் இப்பிரிவினைகளுண்டாயின. அக்காலத்தில் யோக்கியத்திலும் ஆசாரத்திலும் உயர்வான மாறுதலடைந்தவன் உயர்ந்த ஜாதியில் சேர்க்கபபட்டு வந்தான். கீழ்வகுப்பு, தீண்டாமை யிவையுண்டானது ஆசாரத்தாலேயே. இப்பிரிவினைகளுண்டாகி நெடுங்காலமாயின. ஆதலின் ஏககாலத்தில் இவையடியோடொழியா. மேல்நாட்டாரைப்போல் அழியும் உலகபோகங்களாகிய செல்வம் அந்தஸ்து இவற்றின் வித்தியாசப்படி உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுத்திக்கொள்வது மிக்க கேவலமான கொள்கையேயாகும்.

இத்தகைய வித்தியாசம் இருப்பினும் யாவரும் கடவுளின் மக்களே, ஒரே மனிதவர்க்கமே ஆதலின் எல்லோரும் சகோதரர்களே என்ற கொள்கையை விட்டுவிட்டு, மனிதருக்கு இயற்கையாகவுள்ள சுதந்தரங்களைக்கூட சிலருக் களிக்க மறுத்து, அவர்களை மிருகங்களிலும் இழிவாய் நடத்துவது (அதிலும் வைகம் விஷயம் பெருங்கோரமானது) கடவுளுக்கொவ்வாததே. சற்றும் ஜீவகாருண்யமில்லாததே. இன்று தீண்டப்படாதவனாக நடத்தப்படும் ஒருவன் நாளை கிருஸ்தவனாகிவிட்டால் அவனைச் சமமாக நடத்துகிறார்கள். என்? அவன் மதம் மாறியதாலா? அல்ல. கிருஸ்தவனானபின் அவன் சுத்தமான உடையணிந்து ஆசாரமுடையவனாகக் காணப்படுவதால்தான் அருவருப்பின்றி அவனோடு சம்பாஷணை முதலியன செய்கிறார்கள்.

ஆதலின் நமக்கும் நமது மதத்திற்கும் இழிவையுண்டாக்கி, தற்காலம் நம் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாகவிருப்பதும், நம் நாட்டுச் சகோதரர்களில், நமது மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் அனேகர் புறச்சமயம் புகுவதற்குக் காரணமாக விருபபதுமாகிய இந்த அநீத வித்தியாசம் ஒழியவேண்டுமாயின் நமது நண்பர் மேலே 12-வது பத்தியிற் கூறியதே அதற்கு மார்க்கம். தாழ்ந்த வகுப்பாருக்குக் கல்வியும் ஆசாரமும் உண்டாகும்படி நாம் செய்ய முயலவேண்டும். ஜீவகாருண்ய முடையோரும் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தைக் கோருவோருமாகிய புண்ணியவான்கள் இதற்கு வேண்டிய சகல முயறசிகளையும் முறையாய்ச் செய்யவேண்டும். தாழ்ந்த வகுப்பினரை மேலுக்கிழுப்பது தாய்நாட்டின் முன்னேற்றமாகிய சுயநலத்தொண்டேயாகும். கீழவகுப்பாரில் அந்த வழிகளு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் சாதாரணமான சுதந்தரங்களை யளிக்கவேண்டும். அவர்களும் ஏககாலத்தில் எடுத்ததே “உன் வீட்டுப் பெண்ணை யெனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று மலையுச்சியிலுள்ளவன் ஒரே பாய்ச்சலாகக் கீழே குதித்து அடியோடு மாள்வதுபோல் நடந்துகொள்ளாமல், நாம் ஆசாரத்தோடு நடந்துகொண்டு சம உரிமைபெற வேண்டுமென்று அடக்கத்தோடேயே ஒற்றுமையாய் வேலைசெய்யவேண்டும்.

வஞ்சத்தோடும் விரோதத்தோடும் செய்யும் எம் முயற்சியும் ஜெயமடையாது அகங்காரமின்றி, குரோதமின்றி அடக்கத்தோடும் சினேகபாவமாகவும் எடுக்கப்பட்ட முயற்சி கைகூடும் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

பத்திரிகாசிரியர்.

சந்தாநேயர்களுக்கு அறிவிப்பு.

10 - வது ஆண்டு.

நேயர்களே! அடுத்த ஆடிமீ நமது ஆனந்தனுந்த 10-வது வருடம் பிறக்கப்போகிறது. முன் இரண்டு வருடங்களில நடத்தியபடியே அடுத்த ஆனியாத சஞ்சிகையை வி-பி-யிலனுப்பி 10-வது வருட சந்தாவை வசூல்க்கத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்.

முன்பண மனுப்புவோர் 1924ளூ ஜூன்மீ 15உக்குள் நமக்கு வந்து சேரும்படி யனுப்பக் கோருகிறோம். வி-பி-யில் சஞ்சிகை பெற றுகொள்வதால 3 அணு அதிகச்செலவும் வீண் ஆலசியமும் நேர்கிற தென்பது கவனிக்கத்தக்க விஷயம்.

அடுத்த வருடம் சஞ்சிகை வேண்டாதோர் 15-6-1924-க்குள் நமக்குத்தெரிவித்துவிட்டால் ஆனிமீ சஞ்சிகையை வி-பி-யிலனுப்பாமல் சாதாரணமாகவே யனுப்பிவிடுவோம். அப்படிச் செய்யாது பேசாம லிருந்துவிட்டு, வி-பி வந்தபின் வாபீஸ் செய்து நமக்கு நஷ்டமுண்டாக்கி விட்டு "9-ம் வருட சந்தாவை நான் அனுப்பியிருக்க எனக்கு கடைசிச் சஞ்சிகையை யனுப்பவில்லை" என்று குறை கூறுவதில பயனில்லை. இதைநன்ருயக் கவனிக்கக் கோருகிறோம்.

முன்பணமனுப்புவோரும் சஞ்சிகையை நிறுத்திவிட அறிவிப்போரும் மறவாமல் தங்கள் சந்தா நம்பரை யறிவிக்கவேண்டும். இதுகாறும் அதைக் குறித்துவைத்துக்கொள்ளாதவர்கள் வைகாசிமீ வரும் சஞ்சிகையின் மேல்உறையைக் கிழித்தெறியுமுன்பே விலாசத்தில் இருக்கும் சந்தா நம்பரை (1190 என்ற ரிஜிஸ்டர் நம்பர் அல்ல) மறவாமல் குறித்துக் கொண்டு அறிவிக்க வேண்டுகிறோம்.

இன்னொரு விசேடம்.

சந்தா நேயர்களில் பலர் சஞ்சிகையை மாதம் இருமுறையாக்கவேண்டுமென்றும், அல்லது பக்கங்களையேனும் அதிகப்படுததவேண்டும் என்றும் அதற்காகத் தாங்கள் சந்தாத் தொகையை யதிகப்படுத்தியனுப்பச் சித்தமாயிருப்பதாகவும் வரைகிறார்கள்.

முசிரி சாஸ்வதானந்த சபைக் காரியதரிசியாகிய நண்பர் ம-ள-ள-ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி சர்மா அவர்கள் தாம் 10-ம் ஆண்டு சந்தாவுக்காக ரூ. 1-8 அனுப்புவதாகவே வரைவதோடு எல்லாரையும அவ்வாறே செய்யுமாறு வேண்டுகோள் ஒன்றும் வரைந்தனுப்பியுள்ளார். இச்சஞ்சிகையில் இடமில்லாததால் அதைப் பிரசுரிக்காததற்கு விசனிக்கிறோம்.

நம் நாட்டாருக்குப பத்திரிகைகளில் இன்னும் போதுமான அபிமானம் உண்டாகவில்லையாதலின, மேற்கண்ட நணபரைப்போல் எல்லாரும் நடந்துகொள்வாரகளென்று எதிர்பார்க்கக்கூடவில்லை. நாடகம், பயாஸ்கோப் காட்சி முதலியவைகளுக்காக ஒரு வாரததில் செலவழிக்கும பணத்தைச் சஞ்சிகைககாக வருடமொருமுறை செலவழிக்கப் பின்னிடைகிறாகள். இருக்கும் சந்தாதாரரில் அநேகர் வருடாரம்பத்தில் வி-பி-யை வாபீஸ் செய்துவிட்டுப் பின்னால் 1 ரூபாயனுப்பி மறுபடி சேர்கிறார்கள். இவ்வாறு ஆயிரம்பேர் வாபீஸ் செய்தாலும் சஞ்சிகை 1-க்கு 3 அணு வீதம் ரூபா 187-8-0 நமக்கு நஷ்டமாகிறது.

ஆதலின் சஞ்சிகையை யாதரிக்கும் சந்தா நேயாகள் நமக்கு சந்தா

தொகையை உயர்த்தியளிக்காவிடினும் இத்தகைய வீண் நஷ்டத்தை யளிக்காமல், ஒவ்வொருவரும் முன்பணமாய் சஞ்சிகையை யனுப்பிவிடவும், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு புது சந்தாதாரரைச் சிபாரிசு செய்யவும் முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொள்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் நமக்குச் சற்றேறக்குறைய திருப்தியுண்டாகுமாறு நேயர்கள் மனம் வைத்துச் செய்வார்களாயின், நாம் இந்த சந்தாவுக்கே சஞ்சிகையின் பக்கங்களை (10-ம் வருடத்திலிருந்தே) அதிகப்படுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறோம். சந்தாதாரர்கள நமகது நஷ்டத்தை யுண்டாககாதிருந்தால் அதுவே நமக்குப் பரிசளித்தமாதிரியாகும.

☞ இப்போது சந்தாவை உயர்த்தி அனுப்பும்படி நாம் கேட்கவில்லை.

பத்திராதிபர்.

அம்பாலிகை அல்லது அதிசய மரணம்

(398-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மனோகரன் "இன்னுமென்ன? இனி நீ என் பட்சத்தில் வேலை செய்வதுதானே?" என்றான்.

ஆனந்த:—"நான் முன்னமே யுன்பட்சத்தில்தான் வேலை செய்கிறேன்" என்றான்.

மனோ:—அப்படியானால் நான் உடனே வேலை செய்யவேண்டும்.

ஆனந்.—நீ இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்?

மனோ:—நாம் உடனே நியாயாதிபதியிடம் பிராது செய்து சவத்தை யெடுத்துச் சோதனை செய்யவேண்டும்.

ஆனந்:—எதற்காக?

மனோ:—அவள் விஷம்வைத்துக் கொல்லப்பட்டாளென்று ருசுப்படுத்தலாம்.

ஆனந்:—அதை மிக்க சாந்தமாகவே ருசுப்படுத்தலாம்.

மனோ:—ஆயினும் அதை யிப்போது சுலபமாய் ருசுப்படுத்தலாம்.

ஆனந்:—அப்படியல்ல, அது அவசியமானால் இன்னும் ஒருவருடம் வரையில் இச்சவத்தின் தேகத்தில் பாஷாணம் இருக்கிறதென்று ருசுப்படுத்தலாம்.

மனோ:—ஏன் அப்படி வீணாயாலசியம் செய்யவேண்டும்? உடனே செய்வதுதான் நலம்.

ஆனந்தவிங் சற்றுநேரம் அவனை யுற்றுநோக்கி "மனோகரா! நான் சொல்கிறபடி கேள். அதாவது இநத விஷயத்தைப் பேசாமல் அடியோடு என் பொறுப்பில் விட்டுவிடு. அம்பாலிகை உயிரோடிருநதபோது கடைசியாய் நீ அவளை எவ்வளவு வனப்போடும் சந்தோஷத்தோடும் கண்டாயோ அதே நிலைமையில் நான் அவளை யுன்னிடம் ஒப்புவிககிறேன்" என்றான்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட மனோகரன் தன் ஆசனத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்து மிக்க வியப்போடும் ஆத்திரத்தோடும் கலவரத்தோடும "என்ன? என்ன? நீ கூறுவதன் கருத்தென்ன?" என்றான்.

ஆனந்:—அதிசயமொன்றுமேயில்லை, அம்பாலிகையை உயிரோடும் தேகசுகத்தோடும் உன்னிடம் ஒப்பிவிக்கிறேனென்றுதான் அர்த்தம்.

மனோ:-இறந்துபோனவளைப் பிழைப்பிக்க உனக்குச் சக்தியிருக்கிறதோ?

ஆனந்:—நான் இப்போது இறந்துபோனவர்களைப் பிழைப்பிக்கிற சங்கதியைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவேயில்லை.

மனோ :—மற்றபடி நீ கூறுவதை விவரமாய்க் கூறு. இன்றேல் நான் சண்டை பிடிப்பேன்.

ஆனந்:—நீ சண்டைபிடித்தால் பிடித்துக்கொள். நான் சொன்னது சொன்னதுதான். பிறழுமாட்டேன்.

மனோ:—அப்படியானால் உடனே விவகாரத்தை நடத்தாமல் ஆலசியம் செய்யலாகாது.

ஆனந்:—"நாம் இரகசியமாய் வேலை செய்யவேண்டும். இன்றேல் அவனுக்கு நாம் அனுகூலம் செய்ததாயாகும். தம்பி! நான் சொல்வதைக் கேள். நன்றாய் கவனத்திலவை. அம்பாலிகை இறந்துபோகவில்லை" யென்றான்.

இதைக் கேட்டதே மனோகரன் மனம் படபடத்தது. தேகமே உதறலெடுத்துவிட்டது. அவன் சற்றுநேரம் வாய்திறக்கமுடியாமல் மரம்போல் நின்றான். கடைசியில் வாய் குழறிக்கொண்டு "சொல் சொல் விபரம்" என்றான்.

ஆனந்:—இன்னும் விபரம் என்ன கூறவேண்டும்? அவள் உயிரோடேயேயிருக்கிறாள்.

மனோ:—அவள் சவமாய்ப் பெட்டியிலிருந்ததை நான் கண்ணாற் கண்டேனே.

ஆனந்:—அந்த மலையாளத்தான் உனக்குத் தெரியுமல்லவா?

மனோ:—கருப்பண்ணனோடு கூட ஒரு மலையாளத்தானிருக்கிறானென்றும் அவனும் பரம துஷ்டனென்றும் கொலைக்கஞ்சாதவனென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனந்:—அவன் மூலிகைகளைக்கொண்டு வேலை செய்வதில் மிகு சமர்த்தன். அவன் மூலிகைகளைக்கொண்டே உயிர் குறித்த காலமட்டும் உள் அடங்கி யிருக்கும்படிக்கும் தேகம் சவம்போல தோன்றும்படிக்கும் செய்துவிட்டிருந்தான்.

மனோ:—அப்படி யிருந்தாலும் புதைத்துவிட்டார்களே. பிராணன் வெளி வந்தவுடன் மூச்சடைத்து இறந்துபோவாளே.

ஆனந்:—அது உண்மைதான். ஆனால் புதைத்த ஒருமணி நேரத்திற்குள் அவளை வெளியில் எடுத்துவிட்டார்கள்.

மனோ:—அப்படியானால் இப்போதவள் எங்கிருக்கிறாள்?

ஆனந்:—அதைக் கண்டுபிடிப்பது என வேலை.

மனோ:—இந்த சங்கதிகள் யாவும் உனக்கெப்படித் தெரிந்தது?

ஆனந்:—நான் துப்பறிபவன்.

மனோ:—அவளைச் சவப்பெட்டியினின்று எடுத்துவிட்டார்களென்று எப்படித் தெரியும்?

ஆனந்:—அம்பாலிகையின் தேகத்திற்குப் பதில் இப்போது வேறொரு தேகம் அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் விஷம் நிறைந்திருக்கிறது. நாம் கைது செய்தாலும் அதற்கும் அவர்கள் ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். சவததை யெடுத்துச் சோதிப்பதற்கு இப்போது அவர்கள் பயப்படவில்லை.

மனோகரன் மிக்க வியப்படைந்து "இவற்றையெல்லாம் நீ யெப்படி கண்டறிந்தாய்?" என்றான்.

ஆனந்:—இரண்டுமுறை அர்த்த இரவில் மயானத்திற்குச் சென்று சவக்குழியைச் சோதித்துப் பார்த்தேன்.

மனோ:—அவர்கள் நோக்கந்தான் என்ன?

ஆனந்:-உன்னைக்கொண்டே அம்பாலிகை யிறந்துவிட்டாள் என்று ருசுப் படுத்திவிட்டு ஆஸ்தியை யபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே.

மனோ:—ஏன் அதற்காகத்தான் கள்ள மரணசாதனம் ஏற்படுத்திவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே.

ஆனந்:—ஆம். இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆயத்தமாய் வேலைசெய்து வைத் திருக்கிறார்கள்.

மனோ:—ஆம். அம்பாலிகை இறந்தாள் என்று ருசுப்படுத்தினால், அவளைக் கொன்றவன் யார் என்று ருசுப்படுத்த வேண்டுமல்லவோ?

ஆனந்:—அம்பாலிகையின் சிற்றப்பன் மகனாகிய மனோகரனே விஷம் வைத்துக் கொன்றானென்று ருசுப்படுத்த சகல அத்தாட்சியும் ஆயத் தமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (தொடரும்.)

ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்.

பொது சமாச்சாரங்கள்

மதம் மாறினார்கள்.

பம்பாய் மாகாணம் இந்து சபையின் ஆதரவில் மரல்பூர், காலக், ராஜ டாங்காரி முதலிய கிராமங்களில் 120 கிறிஸ்தவ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 363 (மனிதர்கள் ஸ்திரீகள் சிறுவர்கள் உட்பட) கிறிஸ்துவர்கள் 1924-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 4, 6, 8-ந் தேதிகளில அங்கலேஸ்வர மத்திய சபையில் இந்து மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள்.

பம்பாய் இந்து மிஷனரி சங்கத்தின் ஆதரவில் மிஸ் கோராவில்ஸன் என்னும் பெண்மணி ஏப்ரல் மாதம் 11-ந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை இந்து மதத்தில் சேர்ந்துகொண்டாள். இம்மாதுக்கு சுசீலா என்னும் புதுப் பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீமான் எஸ். வைத்தியா ஆச்சாரியாராகவும், ஸ்ரீமான் எஸ். ஜி. ஜோஷி புரோகிதராகவும் வேலை பார்த்தார்கள்.

குறிப்பு:—இவ்வாறு தென்னாட்டிலும் இந்துமத சங்கங்கள் ஸ்தாபிக் கப்பட்டு, நமது மதத்திலிருந்து புறமதம் புகுந்தவரைச் சொல்பச் செல வில் பிராயச்சித்தம் செய்து திரும்பவும் மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கின் ஏராளமானபேர் திரும்பிவிடுவார்கள். இக்காலத்தில் இது அவசியமாகச் செய்யவேண்டிய வேலையாகும். செல்வவந்தர்கள் பல வழிகளில் பெருமையைக் கருதிப் பெருந்தொகைகளைத் தருமத்தில் செல வழிக்கிறார்கள். அத்தகையோர் இந்தப் பெரும் புண்ணியத் தொழிலைச் செய்ய மனம் திரும்ப வேண்டாவோ.

புறச்சமயத்தவர் நம்மவரை மயக்கித் தம்மதத்தில் தினே தினே கும்பு கும்பாய் இழுத்துக்கொண்டிருக்கும்படி விட்டுவிட்டால், கடைசியில் நமது எண்ணிறந்த கோயில்களுக்கு யார் போவது, உத்ஸவாதிகளை யார் செய்வது என்ற உண்மையை இனியேனும் சிந்திக்கவேண்டாவோ.

அளவுகடந்த பொருளைச் சிவதருமத்தில் செலவழிக்கும் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்களே முகக்கியமாய் இத்தகைய புண்ணியச் செய லில் ஈடுபடவேண்டும், அவர்களில் ஒரு புண்ணியவான் இதற்காக முன் வந்து நின்றால் முன்னவனே முன் நின்று முடிப்பானென்பது நிச்சயம்.

ஓம்தத்ஸத்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

இரக்தாக்ஷி௵ ஆனிமூ—கலியுகாதி 5026—சாலிவாகனம் 1847, பசலி 1333—கொல்லமாண்டு 1099-1100—ஹிஜரி 1342, இங்கிலீஷ் 1924௵ ஜூன்மூ—ஜூலைமூ

ஆனி	ஜூன்	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	14	சனி	து39-23	சுவா20-48	அ20-48சி	கரிநாள்
2	15	ஞா	திர30-23	விசா14-8	மர60	பிரதோஷம்
3	16	திங்	ச○22-50	அனு6-45 கேட்59-8	சித்60	பௌர்ணமி, குளம், கிணறுவெட்ட, சூளைபோட
4	17	செவ்	பௌ11-3	மூல51-43	அ51-43சி	
5	18	புத	பிர1-45 துதி53-15	பூரா45-3	அமி60	கணிதாரம்பம், மாடுவாங்க, வியாதியஸ்தர் கு
6	19	வியா	திரி15-58	உத்39-33	சித்60	கரிநாள் [ளிக்க
7	20	வெ	சது40-33	திரு35-35	ம35-35சி	
8	21	சனி	பஞ்36-8	அவி33-25	சி33-25அ	தானியம் வாங்க [தம்
9	22	ஞா	சஷ்34-13	சதை33-20	சித்60	கிஷேகம், சர்வ முகூர்த்
10	23	திங்	சப்34-13	பூரட்35-10	ம35-10சி	பிரயாணம் விலக்கல்
11	24	செவ	அ36-13	உத்-38-48	அ38-48சி	பிரயாணம் விலக்க
12	25	புத	நவ39-15	ரேவ-44-48	மர60	மரணயோகம்
13	26	வியா	தச44-30	அசு50-18	அ50-18சி	வித்யாரம்பம், பும்சவனம்
14	27	வெ	ஏகா50	பரணி57-25	சித்60	சர்வ மத்வ ஏகாதசி
15	28	சனி	து55-55	※ கிரு60	அமி60	கிருத்திகை
16	29	ஞா	திர60	கிரு4-48	சித்60	பிரதோஷம்
17	30	திங்	திர1-55	ரோ12-15	அமி60	மாச சிவராத்திரி
18	1	செ	சது7-38	மிரு19-23	சி19-23ம	சர்வத்திர அமாவாசை
19	2	புத	அ●13-8	திரு26-10	சித்60	சூளைக்கு நெருப்புவைக்க
20	3	வியா	பிர17-50	புன32-23	அமி60	சந்திரதரிசனம்
21	4	வெ	துதி21-58	பூச37-45	மர60	
22	ஜூலை 1924௵ 5	சனி	திரி25-5	ஆயி42-8	ம42-8அ	
23	6	ஞா	சது27-3	மக45-33	[illegible]45-33சி	
24	7	திங்	பஞ்27-53	பூர47-40	சித60	
25	8	செவ்	சஷ்27-15	உத48-18	அ48-18சி	
26	9	புத	சப2[illegible]-3	அஸ்47-28	ம47-28சி	
27	10	வியா	அ21-[illegible]0	சித4[illegible]-38	சி42-38அ	
28	11	வெ	நவ16-18	சுவா41-25	சித60	
29	12	சனி	தச[illegible]48	விசா36-25	சித60	
30	13	ஞா	ஏகா2-18 துவா[illegible]-5[illegible]8	அனு30-33	மர60	
31	14	திங்	திர45-35	கேட்24-10	சித்60	பிரதோஷம்
32	15	செவ்	சது30-55	மூல17-33	அ17-33சி	தக்ஷிணாயன புண்யகாலம் நா-19-42-க்குள்

		புத	சூரி சுக்
கே செ	12 உமிழ்-பு		
	27 ,, கட-புத		ராகு
	குரு	சனி	

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR AT THE "ANANDA BODHINI" POWER PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS.